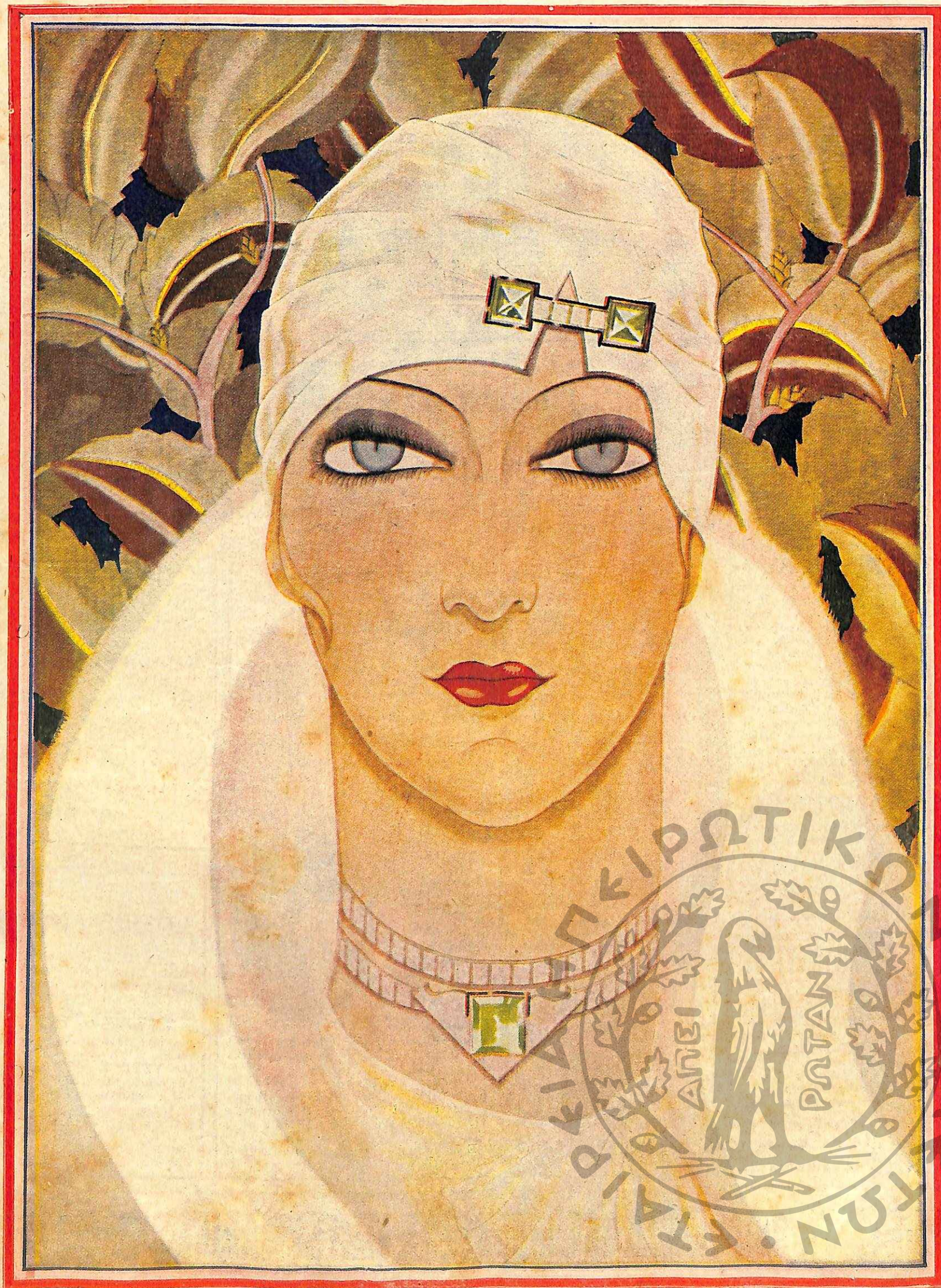

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟΥ ΛΟΥΙ' ΝΟΑΡ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΒΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Με την ιδέα ότι κάποιο κύνιο θα διέτρεχε ο σύντροφός του, βούτηξε κι' αυτός μέσα στο ποτάμι, χωρίς να βγάλλει το ρούχα του. Τη στιγμή εκείνη ακριβώς, μία μυστηριώδης σιά φάνηκε στην όχθη του ποταμού. Ήταν ο Ζαλίσι, ο οποίος είδε τον Ξετρουπωτή, που βούτηξε μέσα στο ποτάμι, χωρίς να ξαναφανή στην επιφάνεια. Έπ' ένα τέταρτο επερίμενε εκεί ο Ζαλίσι, παραμονεύοντας, μιά δ' άνθρωπος που βυθίστηκε στο νερό δίν' ξαναφαινόταν. Μιά ανατοχήλα πέρασε τότε το κορμί του συννομού της Λόρας.

— Ά! έχει δίχρη ο Άρροφ, μου-μύρισε. Μέσα στο ποτάμι υπάρχουν μυστήρια...

Υστερα σηκώνοντας από κάτω τα ρούχα του Πεταχτού, άρχισε να τ' αράζει. Βγήκε το μυλλίετο του αστυνομίου.

— Οί άνθρωποι που βούτηξαν μέσα στο ποτάμι, συλλογίστηκε ο Ζαλίσι, είναι αστυνομικοί. Μά πως μένουν τόση ώρα μέσα στο νερό! Τι κάνουν εκεί κάτω; Μυστήρια...

Και ο Ζαλίσι απομακρύνθηκε από το μέρος εκείνο, βαστώντας τη λαβή του πιστολιού του μέσα στην τσέπη του.

Η ΥΠΟΝΟΜΟΣ

Την άλλη μέρα ο Ξετρουπωτής, χαρούμενος, γιατί την περασμένη νύχτα ανακάλυψε αρκετά πράγματα σχετικά με το μυστήριο του πιγκ-μου του Λενοέλ και των δύο νέων, παρουσιάζονταν στο γραφείο του αστυνομίου.

— Λοιπόν, τί απόκαμες; τον έρωτησε ανυπόμονος ο προϊστάμενός του, αφού έβλεπε προηγούμενος την πόρτα του γραφείου.

— Κύριε αστυνόμε, απάντησε ο Ξετρουπωτής, έχουμε πιά την κλειδα του μυστηρίου. Ο κ. Λενοέλ με τους δύο νέους έχουν σωθεί.

— Ανεκάλυψες πούς παρεβίσε τις σφαγίδες στο σπίτι του Φαβέλ; ρώτησε ο αστυνόμε.

— Μάλιστα, κύριε αστυνόμε. Είναι βέβαιος ότι είναι ο 'Αρμάνδος.

— Και από πού το συμπεραίνεις αυτό; ρώτησε περιέργος ο αστυνόμε.

— Το συμπεραίνω από το έξι, απάντησε ο Ξετρουπωτής: Ο κ. Λενοέλ είναι άνθρωπος φιλήσυχος και βέβαια και φοβάται τους γόμους, ενώ εκείνος ο 'Αρμάνδος είναι κάλτα του διαβόλου.

— Και γιατί λοιπόν, αφού εσώθησαν, δεν ξαναπήγαν να μείνουν στο σπίτι τους, αλλά χάθηκαν; ρώτησε ο αστυνόμε.

— Μά ξεχνάτε, κύριε αστυνόμε, απάντησε ο Ξετρουπωτής, ότι είναι η δεύτερη φορά που γίνονται από

την παγίδα της Λόρας Βενεσάκας; Εσκέφτηκαν ότι γιά να ησυχάσουν πρέπει να τους πιστέψουν ως νεκρούς.

— Μά τότε πρέπει να μάθουμε πού πήγαν, είπε ο αστυνόμε.

— Αυτό είναι εύκολο, απάντησε ο Ξετρουπωτής, φτάνει να παρακολουθήσουμε την κόμησση ή οποία σίγουρα θα ζήτηση να βοη και να συναντήση τον 'Αρμάνδο γιατί...

— Γιατί;

— Γιατί τον αγαπάει!

— Πώς τον αγαπάει, αφού θέλει να τον δολοφονή; ρώτησε κατάπληκτος ο αστυνόμε.

— Δεν είναι καθόλου μυστήριο αυτό, κύριε αστυνόμε. Η κόμησση θέλει να ξεπαστρέψη τον 'Αρμάνδο όπως και τους άλλους συλληνομένους, αλλά συγχρόνως τον αγαπά και ταλαντεύεται μεταξύ έρωτος και καθήκοντος.

— Ο Ξετρουπωτής σταμάτησε στο

— Έπειτα, ρώτησε ο αστυνόμε αναμμένος από περιέργεια.

— Έπειτα, εξηκολούθησε ο Ξετρουπωτής, βήκα ένα ζευγάρι γάντια γυναικεία, που το ένα έχει τέσσαρα δάχτυλα. Το γάντι αυτό δίχως άρριβόλια είναι της Φερνάνδης, της οποίας ο 'Αρμάνδος έκανε με τα δόντια του το δάχτυλο, όταν τη διάγκωσε η όχλη.

— Πραγματικά! φώναξε ο αστυνόμε.

— Άκόμη, κύριε αστυνόμε, συνέχισε ο Ξετρουπωτής, βρήκαμε εκεί ένα μαντήλι με τ' αρχικά γράμματα του ονόματος του κ. Λενοέλ.

— Λοιπόν έχουν σωθεί και οι τρεις; είπε ο αστυνόμε.

— Δεν ήμουν ως τη στιγμή εκείνη, είπε ο Ξετρουπωτής, βέβαιος ότι εσώθηκαν και οι τρεις. Είχα την υπόνοια ότι ή κόρη μπορεί και να πέθανε από όσφυζια. Προχωρώντας

— Αυτοί οι κακοί γοι μ'ς θα-ρούν γιά πινγμένους. Πρέπει ν' ακολουθήσουμε την υπόνοια και ν' βρούμε από το εσωτερικό στόμιο. Μο-νάχα έτσι θα σωθούρε.

— Έπειτα, είπε ο αστυνόμε.

— Έτσι, γιά την 'Ιτα-λία, είπε ο κ. Λενοέλ. Έ-κει είδε περιμένουμε το τέλος της υποθέσεως αυ-τής και μιά μέρα θα πα-ρουσιαστούμε σάν φαντά-σματα μπροστά στην κό-μησση Λόρα.

— Ο 'Αρμάνδος, αν και πεινούσε άγρια, πρότεινε να περιμένουν μέσα στην υπόνοια ως πού να νη-τώση. Είχε υπολογίσει ότι βρίσκονταν τη στιγμή αυ-τή κάτω άκριβώς από την όδη Εύγενίου, ή οποία κατά τη νύχτα ήταν λιγο-σύνησση και δεν τους έβλεπε κανείς όταν θάρ-βαιναν. Μόλις νύχτωσε ο 'Αρμάνδος άνοιξε τη σιδη-ρόνεα καταπακτή και πρό-βαλε το κεφάλι του έξω

— Όλα δσα άνεφερε ο Ξετρουπωτής στον αστυνόμε ήσαν αληθινά.

— Ο κ. Λενοέλ νοιώθοντας ότι οι κακοί γοι εκείνοι θ' τους δολοφονούσαν, φώναξε στον 'Αρμάνδο:

— Έμπρός! Άς τραπούμε μέσα στην υπόνοια. Ακολουθήσε με.

— Ο 'Αρμάνδος τον ακολουθούσε ά-διστακτα, μιά ή Φερνάνδη ήταν σέ-αθλία κατάστασση. Κινδύνευε να πά-θη όσφυζια από τ' ασφυνοβουτημά-της μέσα στο νερό.

— Όταν βεβήχαν μέσα στην υπόνο-μιο, ο κ. Λενοέλ είπε προς τον 'Αρ-μάνδο:

— Αυτοί οι κακοί γοι μ'ς θα-ρούν γιά πινγμένους. Πρέπει ν' ακολουθήσουμε την υπόνοια και ν' βρούμε από το εσωτερικό στόμιο. Μο-νάχα έτσι θα σωθούρε.

— Έπειτα, είπε ο αστυνόμε.

— Έτσι, γιά την 'Ιτα-λία, είπε ο κ. Λενοέλ. Έ-κει είδε περιμένουμε το τέλος της υποθέσεως αυ-τής και μιά μέρα θα πα-ρουσιαστούμε σάν φαντά-σματα μπροστά στην κό-μησση Λόρα.

— Ο 'Αρμάνδος, αν και πεινούσε άγρια, πρότεινε να περιμένουν μέσα στην υπόνοια ως πού να νη-τώση. Είχε υπολογίσει ότι βρίσκονταν τη στιγμή αυ-τή κάτω άκριβώς από την όδη Εύγενίου, ή οποία κατά τη νύχτα ήταν λιγο-σύνησση και δεν τους έβλεπε κανείς όταν θάρ-βαιναν. Μόλις νύχτωσε ο 'Αρμάνδος άνοιξε τη σιδη-ρόνεα καταπακτή και πρό-βαλε το κεφάλι του έξω

— Όλα δσα άνεφερε ο Ξετρουπωτής στον αστυνόμε ήσαν αληθινά.

— Ο κ. Λενοέλ νοιώθοντας ότι οι κακοί γοι εκείνοι θ' τους δολοφονούσαν, φώναξε στον 'Αρμάνδο:

— Έμπρός! Άς τραπούμε μέσα στην υπόνοια. Ακολουθήσε με.

— Ο 'Αρμάνδος τον ακολουθούσε ά-διστακτα, μιά ή Φερνάνδη ήταν σέ-αθλία κατάστασση. Κινδύνευε να πά-θη όσφυζια από τ' ασφυνοβουτημά-της μέσα στο νερό.

— Όταν βεβήχαν μέσα στην υπόνο-μιο, ο κ. Λενοέλ είπε προς τον 'Αρ-μάνδο:

— Αυτοί οι κακοί γοι μ'ς θα-ρούν γιά πινγμένους. Πρέπει ν' ακολουθήσουμε την υπόνοια και ν' βρούμε από το εσωτερικό στόμιο. Μο-νάχα έτσι θα σωθούρε.

— Έπειτα, είπε ο αστυνόμε.

— Έτσι, γιά την 'Ιτα-λία, είπε ο κ. Λενοέλ. Έ-κει είδε περιμένουμε το τέλος της υποθέσεως αυ-τής και μιά μέρα θα πα-ρουσιαστούμε σάν φαντά-σματα μπροστά στην κό-μησση Λόρα.

— Ο 'Αρμάνδος, αν και πεινούσε άγρια, πρότεινε να περιμένουν μέσα στην υπόνοια ως πού να νη-τώση. Είχε υπολογίσει ότι βρίσκονταν τη στιγμή αυ-τή κάτω άκριβώς από την όδη Εύγενίου, ή οποία κατά τη νύχτα ήταν λιγο-σύνησση και δεν τους έβλεπε κανείς όταν θάρ-βαιναν. Μόλις νύχτωσε ο 'Αρμάνδος άνοιξε τη σιδη-ρόνεα καταπακτή και πρό-βαλε το κεφάλι του έξω

— Όλα δσα άνεφερε ο Ξετρουπωτής στον αστυνόμε ήσαν αληθινά.

— Ο κ. Λενοέλ νοιώθοντας ότι οι κακοί γοι εκείνοι θ' τους δολοφονούσαν, φώναξε στον 'Αρμάνδο:

— Έμπρός! Άς τραπούμε μέσα στην υπόνοια. Ακολουθήσε με.

— Ο 'Αρμάνδος τον ακολουθούσε ά-διστακτα, μιά ή Φερνάνδη ήταν σέ-αθλία κατάστασση. Κινδύνευε να πά-θη όσφυζια από τ' ασφυνοβουτημά-της μέσα στο νερό.

— Όταν βεβήχαν μέσα στην υπόνο-μιο, ο κ. Λενοέλ είπε προς τον 'Αρ-μάνδο:

— Αυτοί οι κακοί γοι μ'ς θα-ρούν γιά πινγμένους. Πρέπει ν' ακολουθήσουμε την υπόνοια και ν' βρούμε από το εσωτερικό στόμιο. Μο-νάχα έτσι θα σωθούρε.

— Έπειτα, είπε ο αστυνόμε.

— Έτσι, γιά την 'Ιτα-λία, είπε ο κ. Λενοέλ. Έ-κει είδε περιμένουμε το τέλος της υποθέσεως αυ-τής και μιά μέρα θα πα-ρουσιαστούμε σάν φαντά-σματα μπροστά στην κό-μησση Λόρα.

— Ο 'Αρμάνδος, αν και πεινούσε άγρια, πρότεινε να περιμένουν μέσα στην υπόνοια ως πού να νη-τώση. Είχε υπολογίσει ότι βρίσκονταν τη στιγμή αυ-τή κάτω άκριβώς από την όδη Εύγενίου, ή οποία κατά τη νύχτα ήταν λιγο-σύνησση και δεν τους έβλεπε κανείς όταν θάρ-βαιναν. Μόλις νύχτωσε ο 'Αρμάνδος άνοιξε τη σιδη-ρόνεα καταπακτή και πρό-βαλε το κεφάλι του έξω

— Έπειτα, ρώτησε ο αστυνόμε αναμμένος από περιέργεια.

— Έπειτα, εξηκολούθησε ο Ξετρουπωτής, βήκα ένα ζευγάρι γάντια γυναικεία, που το ένα έχει τέσσαρα δάχτυλα. Το γάντι αυτό δίχως άρριβόλια είναι της Φερνάνδης, της οποίας ο 'Αρμάνδος έκανε με τα δόντια του το δάχτυλο, όταν τη διάγκωσε η όχλη.

— Πραγματικά! φώναξε ο αστυνόμε.

— Άκόμη, κύριε αστυνόμε, συνέχισε ο Ξετρουπωτής, βρήκαμε εκεί ένα μαντήλι με τ' αρχικά γράμματα του ονόματος του κ. Λενοέλ.

— Λοιπόν έχουν σωθεί και οι τρεις; είπε ο αστυνόμε.

— Δεν ήμουν ως τη στιγμή εκείνη, είπε ο Ξετρουπωτής, βέβαιος ότι εσώθηκαν και οι τρεις. Είχα την υπόνοια ότι ή κόρη μπορεί και να πέθανε από όσφυζια. Προχωρώντας

— Αυτοί οι κακοί γοι μ'ς θα-ρούν γιά πινγμένους. Πρέπει ν' ακολουθήσουμε την υπόνοια και ν' βρούμε από το εσωτερικό στόμιο. Μο-νάχα έτσι θα σωθούρε.

— Έπειτα, είπε ο αστυνόμε.

— Έτσι, γιά την 'Ιτα-λία, είπε ο κ. Λενοέλ. Έ-κει είδε περιμένουμε το τέλος της υποθέσεως αυ-τής και μιά μέρα θα πα-ρουσιαστούμε σάν φαντά-σματα μπροστά στην κό-μησση Λόρα.

— Ο 'Αρμάνδος, αν και πεινούσε άγρια, πρότεινε να περιμένουν μέσα στην υπόνοια ως πού να νη-τώση. Είχε υπολογίσει ότι βρίσκονταν τη στιγμή αυ-τή κάτω άκριβώς από την όδη Εύγενίου, ή οποία κατά τη νύχτα ήταν λιγο-σύνησση και δεν τους έβλεπε κανείς όταν θάρ-βαιναν. Μόλις νύχτωσε ο 'Αρμάνδος άνοιξε τη σιδη-ρόνεα καταπακτή και πρό-βαλε το κεφάλι του έξω

— Όλα δσα άνεφερε ο Ξετρουπωτής στον αστυνόμε ήσαν αληθινά.

— Ο κ. Λενοέλ νοιώθοντας ότι οι κακοί γοι εκείνοι θ' τους δολοφονούσαν, φώναξε στον 'Αρμάνδο:

— Έμπρός! Άς τραπούμε μέσα στην υπόνοια. Ακολουθήσε με.

— Ο 'Αρμάνδος τον ακολουθούσε ά-διστακτα, μιά ή Φερνάνδη ήταν σέ-αθλία κατάστασση. Κινδύνευε να πά-θη όσφυζια από τ' ασφυνοβουτημά-της μέσα στο νερό.

— Όταν βεβήχαν μέσα στην υπόνο-μιο, ο κ. Λενοέλ είπε προς τον 'Αρ-μάνδο:

— Αυτοί οι κακοί γοι μ'ς θα-ρούν γιά πινγμένους. Πρέπει ν' ακολουθήσουμε την υπόνοια και ν' βρούμε από το εσωτερικό στόμιο. Μο-νάχα έτσι θα σωθούρε.

— Έπειτα, είπε ο αστυνόμε.

— Έτσι, γιά την 'Ιτα-λία, είπε ο κ. Λενοέλ. Έ-κει είδε περιμένουμε το τέλος της υποθέσεως αυ-τής και μιά μέρα θα πα-ρουσιαστούμε σάν φαντά-σματα μπροστά στην κό-μησση Λόρα.

— Ο 'Αρμάνδος, αν και πεινούσε άγρια, πρότεινε να περιμένουν μέσα στην υπόνοια ως πού να νη-τώση. Είχε υπολογίσει ότι βρίσκονταν τη στιγμή αυ-τή κάτω άκριβώς από την όδη Εύγενίου, ή οποία κατά τη νύχτα ήταν λιγο-σύνησση και δεν τους έβλεπε κανείς όταν θάρ-βαιναν. Μόλις νύχτωσε ο 'Αρμάνδος άνοιξε τη σιδη-ρόνεα καταπακτή και πρό-βαλε το κεφάλι του έξω

— Όλα δσα άνεφερε ο Ξετρουπωτής στον αστυνόμε ήσαν αληθινά.

— Ο κ. Λενοέλ νοιώθοντας ότι οι κακοί γοι εκείνοι θ' τους δολοφονούσαν, φώναξε στον 'Αρμάνδο:

— Έμπρός! Άς τραπούμε μέσα στην υπόνοια. Ακολουθήσε με.

— Ο 'Αρμάνδος τον ακολουθούσε ά-διστακτα, μιά ή Φερνάνδη ήταν σέ-αθλία κατάστασση. Κινδύνευε να πά-θη όσφυζια από τ' ασφυνοβουτημά-της μέσα στο νερό.

— Όταν βεβήχαν μέσα στην υπόνο-μιο, ο κ. Λενοέλ είπε προς τον 'Αρ-μάνδο:

— Αυτοί οι κακοί γοι μ'ς θα-ρούν γιά πινγμένους. Πρέπει ν' ακολουθήσουμε την υπόνοια και ν' βρούμε από το εσωτερικό στόμιο. Μο-νάχα έτσι θα σωθούρε.

— Έπειτα, είπε ο αστυνόμε.

— Έτσι, γιά την 'Ιτα-λία, είπε ο κ. Λενοέλ. Έ-κει είδε περιμένουμε το τέλος της υποθέσεως αυ-τής και μιά μέρα θα πα-ρουσιαστούμε σάν φαντά-σματα μπροστά στην κό-μησση Λόρα.

— Ο 'Αρμάνδος, αν και πεινούσε άγρια, πρότεινε να περιμένουν μέσα στην υπόνοια ως πού να νη-τώση. Είχε υπολογίσει ότι βρίσκονταν τη στιγμή αυ-τή κάτω άκριβώς από την όδη Εύγενίου, ή οποία κατά τη νύχτα ήταν λιγο-σύνησση και δεν τους έβλεπε κανείς όταν θάρ-βαιναν. Μόλις νύχτωσε ο 'Αρμάνδος άνοιξε τη σιδη-ρόνεα καταπακτή και πρό-βαλε το κεφάλι του έξω

— Όλα δσα άνεφερε ο Ξετρουπωτής στον αστυνόμε ήσαν αληθινά.

— Ο κ. Λενοέλ νοιώθοντας ότι οι κακοί γοι εκείνοι θ' τους δολοφονούσαν, φώναξε στον 'Αρμάνδο:

— Έμπρός! Άς τραπούμε μέσα στην υπόνοια. Ακολουθήσε με.

— Ο 'Αρμάνδος τον ακολουθούσε ά-διστακτα, μιά ή Φερνάνδη ήταν σέ-αθλία κατάστασση. Κινδύνευε να πά-θη όσφυζια από τ' ασφυνοβουτημά-της μέσα στο νερό.

— Όταν βεβήχαν μέσα στην υπόνο-μιο, ο κ. Λενοέλ είπε προς τον 'Αρ-μάνδο:

— Αυτοί οι κακοί γοι μ'ς θα-ρούν γιά πινγμένους. Πρέπει ν' ακολουθήσουμε την υπόνοια και ν' βρούμε από το εσωτερικό στόμιο. Μο-νάχα έτσι θα σωθούρε.

— Έπειτα, είπε ο αστυνόμε.

— Έτσι, γιά την 'Ιτα-λία, είπε ο κ. Λενοέλ. Έ-κει είδε περιμένουμε το τέλος της υποθέσεως αυ-τής και μιά μέρα θα πα-ρουσιαστούμε σάν φαντά-σματα μπροστά στην κό-μησση Λόρα.

— Ο 'Αρμάνδος, αν και πεινούσε άγρια, πρότεινε να περιμένουν μέσα στην υπόνοια ως πού να νη-τώση. Είχε υπολογίσει ότι βρίσκονταν τη στιγμή αυ-τή κάτω άκριβώς από την όδη Εύγενίου, ή οποία κατά τη νύχτα ήταν λιγο-σύνησση και δεν τους έβλεπε κανείς όταν θάρ-βαιναν. Μόλις νύχτωσε ο 'Αρμάνδος άνοιξε τη σιδη-ρόνεα καταπακτή και πρό-βαλε το κεφάλι του έξω

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΝΤ' ΑΝΝΟΥΝΤΣΙΟ

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Το πρόσωπό του ήταν πάντα λερωμένο, τα μαλλιά του ανάστατα περμένα πάνω στο πρόσωπό του, κι είχε δ' ο στοργυλά ματία μαύρα, σάν τ' κουκούτσι τ' ελάς, που δεν έδεκαν ποτέ άκίνητα.

Όταν ήταν καλός καιρός, έτρεχε στους κάμους, κόβοντας, καρπούς από τ' άδεντρα, ή μαζεύοντας πουρά από τις φράχτες ή πετροβολώντας τις σαύρες που λαζόντουσαν ναρκωμένες στο χώμα.

Κάθε τόσο έβγαζε κάτι περιέργες βραχνές φωνές, που περισσότερο θυμίζουν τ' ουλίσιασμα των δεμένων μαγδόρσχυλων παρά φωνές παιδικάσιες...

Κι' αυτό, γιατί ήταν βουβός ο καυμένος ο Τοτός!..

Τού είχαν κόψει την γλώσσα οί ληστές.

Έβρασε κι' αυτός άλλοτε τις γελάδες τού άπέντη του σ'α παγαία των λειβαδιών τριφύλλια, παίζοντας τη καλαμμένα τη φλογέρα του, και κυττάζοντας τ' άσυνεφα που καθόντουσαν τριγύρω στις βουνοκορυφές, ή τις άγριόπατιες που πετόγαν κυνηγημένες από τόν δυνατό άέρα.

Ένα βράδυ όμως τού καλοκαιριού, ενώ ο βοριάς βασάνιζε τις βελανιδιές και τούβονο της Μαγέλας έσβηνε μέσα στους μενεξελιούς τού δελινού άχνους, ήρθεν ο άριλίστης Μαύρος με δύο συντρόφους του και τού άρπάξανε την χαλκόχορη γελάδα. Έπειδή όμως ο Τοτός φώναζε, τού έκοψαν ένα κομμάτι από τη γλώσσα.

— Άντε τώρα να μ'ς μαζευή-σες! τού ελε ο Μαύρος. Ο Τοτός γύισε κλαίγοντας σ'α σπίτι του, γεμάτος αίματα, και τ' άποία έτρεχαν βρούσι από τ' στόμα του. Δεν πέθανε, αλλά θυμόταν πάντοτε τ' Μαύρο και μιά ήμερα όταν τόν είδε στο δρόμο, σιδεροδεμένον, να τόν περνάνε οί στρατιώτες τού πέταξε με πέτρα σ'τη ράχη και έφυγε γρη-λίζοντας.

Έπειτα άφηκε την μητέ α του στην κλαδοσκέπαστη καλύβα, κάτω από τ' πουανάρι και γίνανε άλητης, ζυπόλητος, λερωμένος, κυνηγημένος από τούζμαγες, κουρελιάρης, πεινα-μένους. Έγινε μάλιστα και κακός.

Όταν έαπλωνόταν σ'την ήλιο, τού άρεσε πάντα να βασανίζει σιγά-σιγά ένα τζιτζίκι ή καμιά πυγολαφίδα.

Όταν τ' παιδιά τόν ένοχλούσαν, ούρλιαζε σάν άγριόχορος, που τόν δαγκώνουν τ' σκυλι. Στο τέλος έπασσε τ' κεφάλι ενός και έτσι τόν άφησαν ήσυχ.

— Άλλά ήταν και ή Νινή, που τόν άγαπούσε, ή καλή του και όφρα του Νινή, ένα κοριτσάκι ισχνό, όλο μά-μια, με πρόσωπο γεμάτο από ρυτίδες και μ' ένα πλό άμο ξανθόν μαλλί-ων στο μέτωπό της.

Είχαν συναντηθ' πιά πρώτη φορά εκεί κάτω, σ'τη καμάρα τού Άγιου Ρόκου.

Η Νινή μαζεμένη σ'ε μιά γωνιά, κατεβροχόδιζε ένα κομμάτι ψιμί. Ο Τοτός που δεν είχε ψωμί, στεκόταν, την εκύτταζε με λαμπαφία και έβλυ-φε τ' γελή του.

— Θέλεις ψωμί; τού είπεν ή μι-χρούλα με λεπτή φωνή, κυττάζοντας τον, με τ' άσπερα μάτια της, που μοιζάαν σάν τόν ούρανό τού Σεπτεμ-βρίου. Έχω κι' ένα άλλο άκομα κι-μ-

ματάκι.

Και ή Νινή τού έδωσε τ' μισό από τ' ψωμί της.

Έτρωγαν και οί δυ' άσιωπλοί. Άν' τρεις φορές άπαντηθήκανε τ' βλέματά τους και χαμοέλασαν.

— Από πού είσαι σύ; τόν ρώτησε σ'ε μιά στιγμή ή Νινή.

Έκείνος με νεύματα, την έκομε να καταλάβη, πως δεν μπορούσε να μιλή η και άνοιγοντας τ' στόμα του έδειξεν ένα μαυροκόκινο κομμάτι γλώσσας.

Η κόρη γύρισε τ' μάτια της από τ' άλλο μέρος, φρικιασμένη. Ο Το-τός την κυττάζε τότε με δακρυσμένα μάτια, σάν να ήθελε να της πη:

— Μην κάνης έτσι, μη φεύγης και σύ, φανού καλή σ' έμένα!

Βγήκε όμως από τ' άρρυγγά του, ένας ήχος παρξένος που έκαμε τη φωνή Νινής ν' άνατριχιάσει.

— Άντίο! είπε εκείνη φεύγοντας.

Έπειτα ξαναπαράθηκαν και από τότε έγιναν άχώριστοι άδερφάκια.

Καθόντουσαν μαζί σ'τόν ήλιο. Ο Τοτός άκουμπούσε τ' χον-δρό μελαχροινό κε-φάλι του σ'α γόνατα της Νινής και μι-σού-κλειγε τ' μάτια από ευχαρίστηση, σάν γά-τος, ενώ ή μικρούλα έβγαζε τ' άδελφάκι της μέσα στις τούφες τών μαλλιών του και τού έλεγε τ' παρα-μυθι τού μάγον και της βοσκοπούλας:

— Ήταν μιά φο-ρά ένας βασιλιάς, τού εί-χε τρεις θυγατέ-ρες. Τη μικρότερη την λέγαν Στέλλα και είχε χρυσά μαλ-λιά και διαμαντένια μάτια και όταν περ-νούσε όλοι έλεγαν:

Νά ή Παναγιά, και έγονάτιζαν.

Μιά μέρα που μά-ζεσε λο-λούδια από τ' περιβόλι, είδε έναν άμορο παπαγάλο πράσινο, άπάνω σ'ένα δένδρο...

Ο Τοτός, λιχνό-ταν από τη χαϊδευ-τική εκείνη φωνή, έ-κλεινε τ' μάτια και άποκοιμότανε και όνειρευότανε τη Στέλλα. Έπειτα τ' λόγια έβγαίνουν από τ' στόμα της Νινής: έλαφρότερα, σιγότερα και έπαιναν λίγο σ'ε λίγο.

Και ο ήλιος σκέπαζε τ' αστεράκια τους μ' ένα θερμό κίμα από φως.

— Άλλά ήταν και ή Νινή, που τόν άγαπούσε, ή καλή του και όφρα του Νινή, ένα κοριτσάκι ισχνό, όλο μά-μια, με πρόσωπο γεμάτο από ρυτίδες και μ' ένα πλό άμο ξανθόν μαλλί-ων στο μέτωπό της.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΡΙΣΕΛΙΕ... ΠΡΟΞΕΝΗΤΗΣ!

ΚΕΙΝΗ την ημέρα ο καρδινάλιος κρισελιέ, καθισμένος μπροστά στο μεγάλο πρεσβύτερο τζάκι του, άπνιβελοῦσε δόλο-κλινος μέσ' στην κα-κόνικη καρδινάλια στολή του. Κουβέντιαζε μ' έναν επισκέπτη, τόν ποῖον ἐκτύπησε διαρκῶς κα-τάματα με ἔκφρασι στοργῆς καὶ συμπαθείας. Ὁ ἐπισκέπτης ἐκεῖνος ἦταν ἕνας ἄντρας, ψηλός, μω-μος, εὐτραφής, με ἀπλοῖο ὄφρος καὶ φρεσιογνωμία εὐχάριστη, συμπαθητική. Εἶχε μὴν μεγάλη, στόμα ὄρατο, μάτια γυμνά φρω-τιά. Τὰ χαρακτηριστικά του ἦσαν ἔντονα καὶ ζωηρά, πολὺ κατάλληλα γιὰ νὰ ἀποθανασιοῦν εἴ-τε ἀνάγλυφα σὲ μετάλλια, εἴτε σὲ ὠραίες προτομές. Καὶ πράγματι τὰ χαρακτηριστικά του ἀπεθανά-τισθησαν γιὰ τὸ ἐπισκέπτη ἐκεῖνος ἦταν ὁ μέγας δραματικὸς ποιητὴς Πέτρος Κορνήλιος.

Ὁ Ρισελιέ, χαϊδεύοντας με τὸ ἕνα χέρι κάποιον ἀπ' τοὺς γάτους του, τὸν ρώτησε:

— Λοιπόν! Τι ἐπιθυμῶς ὁ θρι-αμβευτὴς τοῦ «Κίνα»;

Ὁ ποιητὴς ὑπεκλίθη καὶ ἀπε-κρίθη με τὴν ιδιόρρυθμη προ-φορὰ του:

— Ἦθελα νὰ ἰδῶ τὴν Ἐκλαμ-πρότητά σας γιὰ κάποιον ζήτημα πὺ μὲ ἀπασχολεῖ πολὺ.

— Ποιὸ εἶν' αὐτὸ τὸ ζήτημα;

— Θέλω νὰ παρακαλέσω τὴν Ἐκλαμπρότητά σας νὰ διατάξῃ τὸν κ. ντὲ Μοντορ νὰ μοῦ προ-καταβάλῃ τὴν τριμηνία τοῦ ἐπι-δόματός μου γιὰ νὰ μπορέσω νὰ κῆνω ἕνα μικρὸ ταξιδάκι στὴν Νορμανδία.

— Ὁχι δά! φώναξε μ' ἐκπληξί-δὲ καρδινάλιος ἐξακολουθώντας νὰ χαϊδεύῃ τὸν γάτο του ὁ ποῖος εἶχε ἀνεβῇ στὰ γόνατά του. Ὡστε νοσταλγεῖτε τόσο πολὺ τὴν γενέ-τειρά σας, τὴν Ρουέν...

— Ἐκλαμπρότατε, δὲν θὰ πάω στὴ Ρουέν...

— Θὰ ἤθελα νὰ πάω στὴν Ἀντιλῆ...

Ὁ κυρίαρχος τοῦ Γαλλικοῦ Κράτους ἐκπληρώθηκε ἀπότομα καὶ εἶπε:

— Ὁ ἀέρας τοῦ Ἀντελῆς δὲν εἶνε καθόλου καλὸς γιὰ ὄρους μὴ εἶνε πιστοί, κύριε.

Καὶ καθὼς εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ὁ Ρισελιέ ἔπρηξε διάφορα χαρτιά πὺ βρισκόντουσαν ἐκεῖ κοντά του σ' ἕνα γραφεῖο.

— Ἐγὼ δῶ, συνέχισε, τίς τε-λευταῖες ἀναφορὰς τῆς Ἀστυνο-μίας τίς ποῖες μοῦ διεβίβασε ὁ

πάτερ Ἰωσήφ. Εἶδα στὶς ἑναφο-ρὰς αὐτὰς ὅτι ἡ τραγωδία μου «Μιράμ»—ὅς γνωστὸν ὁ Ρισε-λιέ ἦν καὶ θεατρικὸς συγγρα-φεὺς—ἡ ποῖα ἐπαχθῆκε στὸ Ἀντελῆ—ἔπρεπε νὰ πᾶτε—ἀπὸ ἕναν θῆσο, ἔτυχε πολὺ καλῆς ὑποδοχῆς. Καὶ μάλιστα στὶς ἀπο-δοκιμασίες αὐτὰς ἐπρωτοστάτησε ὁ στρατηγὸς διοικητὴς τῆς πόλεως κ. ντὲ Λαμπεριέρ αὐτοπροσώπως...

— Ὁ κύρις ντὲ Λαμπεριέρ! ἐπανέλαβε σὰν ἡχὸ ὁ Κορνήλιος καὶ ἔγινε κατακίτρινος.

Ἡ ταραχὴ του δὲν ἔξφυγε ἀπὸ τὸ μάτι τοῦ Ρισελιέ, ὁ ποῖος τὸν ρώτησε με καχυποψία:

— Σὰς ἐνδιαφέρει αὐτὸ τὸ ὄνο-μα, διδάσκαλέ μου;

— Μά... ἔτσι ὀνομάζε-ται ὁ πα-τέρας τῆς κόρης, ἡ ποῖα ἀπὸ πο-

στηθῆτε νὰ μᾶς ἀφήστε μόνους... Ὁ θάνατος μου γιὰ τὸ ζήτημά σας μὴ ἀπ' αὐτὰς τίς μέρες, ποῖ-αδῆποτε δὲν ἔχει σημασία γιὰ τὸν θά φύγετε ἀπ' τὸ Παρίσι...

Ὁ ποιητὴς βγήκε ἀπ' τὸ γρα-φεῖο τοῦ καρδινάλιου.

Πέρασε μιὰ β' οὐράδα ὅταν ὁ Κορνήλιος παρουσιάσθηκε πάλι στὸ γραφεῖο τοῦ πανισχύρου κυ-ριάρχου τῆς Γαλλίας, κατόπιν προσκλήσεως τοῦ ἰδίου.

Ὁ ἐκλαμπρότατος ἐκεῖνο τὸ πρωτὶ ἦταν ἐξαιρετικὰ εὐδιάθετος καὶ τοῦ εἶπε μόλις τὸν εἶδε:

— Κύριε Κορνήλιε, σὰς ἐξήγησα γιὰ νὰ μοῦ δώσετε τὴν γνώμη σας γιὰ ἕνα θεατρικὸ ἔργο τὸ ποῖο ἐννοῶ νὰ ἀποτελειώσω τώρα ἔδω

στὸ στρατηγὸν ντὲ Λαμπεριέρ: — Ἐξέρτε, κύριε, οὐκ ἔξετε νὰ σὰς στελεχίω κανε στὸν πέλεκον τοῦ δημίου.

— Ἐμὲνα Ἐκλαμπρότατε; φώ-ναξε ὁ εὐπατριδὴς τῆς αἰγμῆνος ἐ-ξαιρετικὰ καὶ με τὸν ὀνὸν διαμαρτυ-ρίας. Καὶ ποῖο εἶνε τὸ ἔκκλημά μου;

— Μιλήσατε πολὺ ἄσχημα γιὰ τὴν ποιητὴ καὶ γιὰ τοὺς ποιητὰς ὅταν παύθητε στὸ Ἀντελῆς κα-ποιο θεατρικὸ ἔργο με τὸν τίτλ. «Μιράμ».

— Εἶνε ἀλήθεια, Ἐκλαμπρό-τατε, ὁμολόγησε ὁ εὐπατριδὴς. Αὐτὸ εἶνε ἕνα ἔργο ἀτοτυχημένο καὶ ἐγὼ τὸ εἶπα στοὺς φίλους μου. Ἀλλὰ δὲν βλέπω κατὰ τί σὰς...

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Μιράμ» κύριε, διέκρινε ὁ ὁ καρδινάλιος με τὸν παγερό.

Ὁ Κορνήλιος καθισμένος στὴ γωνία του, καθὼς ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ ἔγινε κατακίτρινος σὰν τὸ κερί. Ὁ κ. ντὲ Λαμπεριέρ ἔμεινε σὰν κεραυνόπληκτος. Μὲσ' στὴν σιγὴ πὺ ἐκπληκτικῶς σὶδ ὁ γρα-φεῖο ἀκουγόνταν οἱ λιγμοὶ τῆς κόρης του πὺ ἔκλαιγε σιγανά.

Τέλος ὁ καρδινάλιος ὁ ποῖος χαμογελοῦσε σατανικὰ κάτω ἀπ' τὰ γένεια του, σήκωσε τὸ χέρι του καὶ εἶπε:

— Ὡστόσο διὰ προσπαθῆσω νὰ φανῶ ἐπιεικὴς ἀπέναντί σας. Ἀλ-λὰ αὐτὸ ἐξαρτᾶται πρὸ πάντων ἀπὸ σὰς. Ἄν ἐντὸς μῆος ὥρας μοῦ φέρετε ἕνα ἑμμετρο θεατρικὸ ἔργο, γραμμένο ἀπὸ σὰς τὸν ἴδιον θά σὰς συγχωρήσω.

Ὁ Κορνήλιος, καθὼς ἄκουσε τὰ λόγια ἐκεῖνα ἀνέπνευσε λίγο.

Μὰ ὁ κύριος ντὲ Λαμπεριέρ τὴν ἴδια σιγὴν ἦταν ἔτομος νὰ λιποθυμήσῃ. Ἐν τούτοις εἶπε με φωνὴ σ' ἀθερῆ:

— Ἐκλαμπρότατε, μπορεῖτε νὰ διατάξετε ἀπὸ τώρα νὰ στηθῇ τὸ ἰσῆμα γιὰ τὴν θανάτωσή μου, γιὰτί εἶμαι ἀνίκανος νὰ ἐκτελέσω τὴν ἐπιθυμία σας.

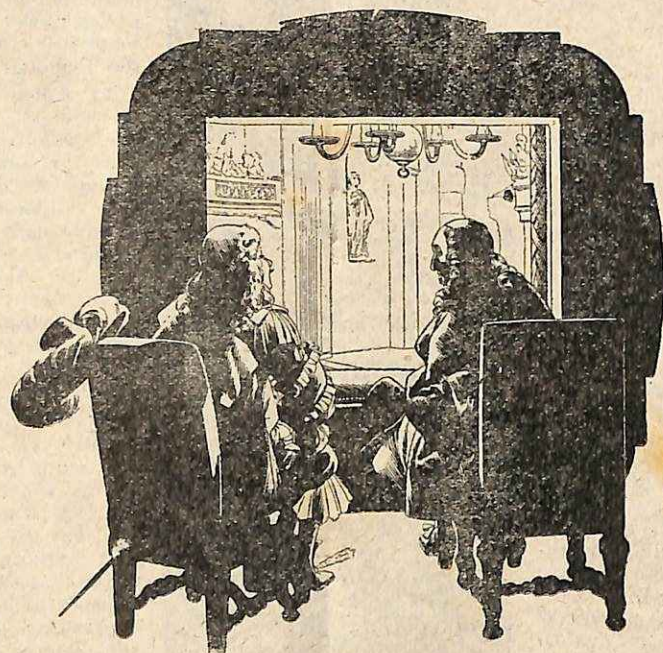
Τότε θὰ κῆνω μιὰ ἐπιχώ-ρησι πρὸς χάριν τῶν ὠραίων μα-τιῶν αὐτοῦ τοῦ κοριτικοῦ πὺ τὸ βλέπω ἐκεῖ κάτω συμμαζεμένο.

Ἐγὼ χρειαζομαι τοὺς σ' ὅρους καὶ ἄς τοὺς γράψῃ ἐν ἀνάγκῃ κανέναν στενὸς σ' γγενῆς σας.

— Ἀλλοίμονο, Ἐκλαμπρότατε, ἀπ' ὅτι γνωρίζω ἡ κόρη μου δὲν ἔχει περισσώτερη κλίσι στὴν ποῖσι ἀπὸ μένα.

Τότε, ἐπρότεινε ὁ καρδι-νάλιος συμπληρώσει τὴν οἰκογένειά σας με κανέναν ποιητὴ. Νά, ἔχω ἔδω πρόχειρον ἕναν ὑποψήφι-ο.

Καὶ λέγοντας αὐτὸ ἔκανε ἕνα νεύμα. Ὁ Κορνήλιος μόλις τὸ εἶδε προχώρησε πρὸς τὴν Μαρία, ἡ

Καθισμένος ἐμπρὸς στὸ μεγαλοπρεπὲς τζάκι.

λὺν καιρὸ τώρα κυριαρχεῖ τῶν λο-γισμῶν μου καὶ τῶν διειροπολη-μάτων μου. Τὴν ἀγαπῶ καὶ με ἀγαπᾶ καὶ ἐκεῖνη, καὶ ἐσκόπευα ἀκριβῶς πηγαίνοντας, ὅπως σὰς εἶπα, σὶδ Ἀντελῆς, νὰ τὴν ζητή-σω εἰς γάμον ἀπ' τὸν πατέρα της.

Ὁ συγγραφεὺς τῆς «Μιράμ» ἐ-κτύπησε σχεπτικὸς τὸν ποιητὴ τοῦ «Σιδ».

Ὁ Κορνήλιος ἀντί-κρισε τὸ βλέμμα αὐτὸ κάπως ἀ-νήσυχος...

Τὶς ὅλες τι τέλους θὰ εἶχε ἡ συ-νομίλ'α ἐκεῖνη; Ἀλλὰ τὴν σιγ-μὴ αὐτὴ ἀκριβῶς τὸ παραπέτασμα τῆς πόρτας ἀνασηκώθηκε καὶ φά-νηκε τὸ σταχτὶ φῶμα τοῦ πατὸρ Ἰωσήφ, τοῦ ἐπιστολίου τοῦ Ρισε-λιέ. Τότε ὁ καρδινάλιος διέταξε:

— Κύριε Κορνήλιε, ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ σηκώσετε ἐκεῖνο τὸ γατάκι πὺ ἐπεσε ἀπ' τὸν καναπέ

στὸ χαλὶ καὶ νὰ τὸ ξαναβάλτε στὴ θῆσι του; Νά, αὐτὸ ἐκεῖ...

Σὰς εὐχαριστῶ. Καὶ τώρα εὐχα-ρι-

μοστί σας.

— Εἶμαι στὶς διαταγὰς τῆς Ἐκλαμπρότητός σας.

— Πολὺ καλά. Καθῆστε σ' ἐ-κείνη τὴ θῆσι κοντὰ στὸ παρὰ-θυρο. Τώρα θὰ μοῦν οἱ ἡθοποι-οὶ πὺ θὰ τὸ παίξουν. Ἀλλά...

Καὶ ὁ καρδινάλιος σήκωσε τὸ δάχτυλο καὶ ἔξηκολύθησε χαμο-γελώντας:

— Δῶσε προσοχή, στὰ λόγια πὺν θὰ σοῦ πῶ, καὶ μὴ με διακό-ψης καθόλου...

Δὲν πέρασε οὔτε σιγμὴ καὶ ἔ-νας σωματιφύλαξ ἀνοίγοντας τὴν πόρτα τοῦ γραφείου, ἔμπασε μέ-σα τὸν κύριον ντὲ Λαμπεριέρ καὶ τὴν κόρη του Μαρία.

Ἐκεῖνη ἀνεγνώρισε τὸν φίλο της ἀμέσως, ἀλλὰ δὲν τόλμησε νὰ τοῦ χαμογελάσῃ, γιὰτί ὁ καρδι-νάλιος τὴν κῆνταξε προσεκτικὰ καὶ αὐτὴν καὶ τὸν πατέρα της. Χωρὶς νὰ τ' ἴδῃς δώσῃ καιρὸ νὰ συνέλθουν, ὁ δούξ ντὲ Ρισελιέ εἶπε ἀπότομα

Η ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΤΟΥ ΓΑΡΙΒΑΛΔΗ

Μιὰ ἰδανικὴ σύζυγος. Ἡ αἰχμαλωσία καὶ ἡ ἀπόδρασις τῆς Ἀννέτας. Τέσσερες μέρες χωρὶς φῶμα καὶ νερὸ μέσα στὸ δάσος! Ἡ γυναῖκα τοῦ Γαριβάλδη στὶς ναυμαχίες. Ταλαιπωρίες, κίνδυνοι, κακουχίες. Ὁ θάνατος τῆς Ἀννέτας. Ἐνώνμενοι στὴ ζωὴ, χωρισμένοι στὸ θάνατο.

πὺς τὴν ἀγάπησε, πὺς τὴν ἔκλε-ψε, καὶ πὺς ἐκεῖνη ἔγινε μιὰ ἰδανικὴ σύζυγος, ἡ ποῖα τὸν ἀ-κολουθοῦσε σὰν ἕνα σῶμα, μιὰ ψυχὴ, μιὰ ζωὴ, σὲ ὅλους τοὺς κινδύνους, τὰς περιπετείας, καὶ τὶς τολμηρὰς του ἐκστρατείας, πο-λεμῶντας καὶ αὐτὴ ἡ ἴδια καὶ ἐν-θαρρύνοντας τὰ παλληκάρια του με τὸ σπαθὶ στὰ χέρια.

Σὲ μιὰ μάχη μάλιστα τὴν περι-κύνκωσε ἕνα ἐχθρικὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ εἰκοσι στρατιώτες.

Ἐκεῖνη ἀμέσως κέντησε τὸ ἀλόγο-της καὶ ἔφυγε, ἐνῶ ὅλοι οἱ στρα-τιῶται τὴν πυροβολοῦσαν. Τὸ ἄ-λόγο τῆς ἐξαφασμένο ἀπὸ τὸ ἄ-γριο τουφεκίδι, ἀν. σηκώθηκε καὶ τὴν ἐσώριασε κάτω. Ἀμέσως οἱ στρατιῶται τοῦ ἀποσπάσματος ἔ-τρεξαν καὶ τὴν ἐπιάσαν.

Ἦταν ὅμως πὺ εὐκόλο νὰ συλλάβῃ κανεὶς αἰχμάλωτο τὴν Ἀννέτα, τὴν περιήρημν αὐτὴ σύ-ζυγο τοῦ Γαριβάλδη, παρὰ νὰ τὴν κρατήσῃ!

Τὴν νύχτα ἔξφυγε κρυφὰ ἀπὸ τοὺς φρουροὺς πὺ τὴ φύλαγαν, ἄρπαξε ἕνα ἄλογο καὶ χώθηκε μέσα στὸ δάσος, ὅπου ἔμεινε κρυ-μένη τέσσερες δολόκληρες ἡμέρες, χωρὶς σὶδ διάστημα αὐτὸ νὰ φάῃ καὶ νὰ πῇ τίποτε. Λίγα μοναχὰ βλαστάκια ἦσαν ἡ τροφὴ της καὶ ἡ δροσιὰ τῶν φύλλων τῶν δέν-τρων τὸ νερὸ της.

Τὴν τετάρτη νύχτα, μιὰ νύχτα τρομερῆς καταιγίδος, ἡ ποῖα εἶχε ξεσπάσει ἐντελὸς ξαφνικά, κα-κὸν καὶ τὸν ἀνέμοιο...

ὅποια κλονίζονταν ἀπ' τὴν συγκί-νησι καὶ δὲν κατόρθωσε νὰ ἀ-πλώσῃ τὸ χέρι στὸν ἀγαπημένο της. Ἐδέξθη νὰ σηκωθῇ ὁ καρδι-νάλιος, νὰ τοὺς πλησιάσῃ καὶ νὰ ἐνώσῃ τὰ χ' οἶα τους, ἐνῶ συγχρό-νως ἔλεγε στὸν Κορνήλιο.

— Λοιπόν, μάλιστα Πέτρο, νὰ μιὰ ὠραία λύσις, τόσο ἐπιτυχη-μένη ὅσο καὶ ἡ λύσις τοῦ «Κί-να» σου.

Ἐτσι ὁ πανίσχυρος Ρισελιέ ἔ-γινε προξενητὴς τοῦ Κορνήλιου.

JEAN MANCIÈRE

Τὸ προη-γοῦ με νο-φύλλο εἶ-δάμε πὺς ὁ Γα-ρι-βάλ-δης συνή-νησε ἐντε-λὸς τυχαῖα τὴν μέλλου-σα γυναῖκα τοῦ σὲ μιὰ ἀκτὴ τῆς Βρα-ζιλίας.

πὺς τὴν ἀγάπησε, πὺς τὴν ἔκλε-ψε, καὶ πὺς ἐκεῖνη ἔγινε μιὰ ἰδανικὴ σύζυγος, ἡ ποῖα τὸν ἀ-κολουθοῦσε σὰν ἕνα σῶμα, μιὰ ψυχὴ, μιὰ ζωὴ, σὲ ὅλους τοὺς κινδύνους, τὰς περιπετείας, καὶ τὶς τολμηρὰς του ἐκστρατείας, πο-λεμῶντας καὶ αὐτὴ ἡ ἴδια καὶ ἐν-θαρρύνοντας τὰ παλληκάρια του με τὸ σπαθὶ στὰ χέρια.

Σὲ μιὰ μάχη μάλιστα τὴν περι-κύνκωσε ἕνα ἐχθρικὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ εἰκοσι στρατιώτες.

Ἐκεῖνη ἀμέσως κέντησε τὸ ἀλόγο-της καὶ ἔφυγε, ἐνῶ ὅλοι οἱ στρα-τιῶται τὴν πυροβολοῦσαν. Τὸ ἄ-λόγο τῆς ἐξαφασμένο ἀπὸ τὸ ἄ-γριο τουφεκίδι, ἀν. σηκώθηκε καὶ τὴν ἐσώριασε κάτω. Ἀμέσως οἱ στρατιῶται τοῦ ἀποσπάσματος ἔ-τρεξαν καὶ τὴν ἐπιάσαν.

Ἦταν ὅμως πὺ εὐκόλο νὰ συλλάβῃ κανεὶς αἰχμάλωτο τὴν Ἀννέτα, τὴν περιήρημν αὐτὴ σύ-ζυγο τοῦ Γαριβάλδη, παρὰ νὰ τὴν κρατήσῃ!

Τὴν νύχτα ἔξφυγε κρυφὰ ἀπὸ τοὺς φρουροὺς πὺ τὴ φύλαγαν, ἄρπαξε ἕνα ἄλογο καὶ χώθηκε μέσα στὸ δάσος, ὅπου ἔμεινε κρυ-μένη τέσσερες δολόκληρες ἡμέρες, χωρὶς σὶδ διάστημα αὐτὸ νὰ φάῃ καὶ νὰ πῇ τίποτε. Λίγα μοναχὰ βλαστάκια ἦσαν ἡ τροφὴ της καὶ ἡ δροσιὰ τῶν φύλλων τῶν δέν-τρων τὸ νερὸ της.

Τὴν τετάρτη νύχτα, μιὰ νύχτα τρομερῆς καταιγίδος, ἡ ποῖα εἶχε ξεσπάσει ἐντελὸς ξαφνικά, κα-κὸν καὶ τὸν ἀνέμοιο...

ὅποια κλονίζονταν ἀπ' τὴν συγκί-νησι καὶ δὲν κατόρθωσε νὰ ἀ-πλώσῃ τὸ χέρι στὸν ἀγαπημένο της. Ἐδέξθη νὰ σηκωθῇ ὁ καρδι-νάλιος, νὰ τοὺς πλησιάσῃ καὶ νὰ ἐνώσῃ τὰ χ' οἶα τους, ἐνῶ συγχρό-νως ἔλεγε στὸν Κορνήλιο.

— Λοιπόν, μάλιστα Πέτρο, νὰ μιὰ ὠραία λύσις, τόσο ἐπιτυχη-μένη ὅσο καὶ ἡ λύσις τοῦ «Κί-να» σου.

Ἐτσι ὁ πανίσχυρος Ρισελιέ ἔ-γινε προξενητὴς τοῦ Κορνήλιου.

JEAN MANCIÈRE

αὐτὴ, γὰ νὰ φέρω μπροστὰ με-ρικοὺς δειλοὺς στρατιώτες μας, νὰ προβάλῃ ἀπὸ τὸ μάτι της. Τῆς ἔπιασε τὸ χέρι μὰ ὁ σφυγ-μὸς τῆς εἶχε πᾶσι περὶ νὰ χτυπή-τῃ.

«Ἡ μάννα τῶν παιδιῶν μου, ἡ γυναῖκα πὺ ἀγάπησα, κοίτον-ταν ἕνα πτώμα ἐμπρὸς μου. Τὰ μάτια πὺ λάρτραι, πὺ με χαιρε-τοῦσαν κάθε ἀγνὴ με λατρεία, δὲν εἶχαν περὶ φῶς... Ἐθρήνησα πι-κρὰ τὸ χάσιμο τῆς Ἀννέτας, τῆς ἀχόριστης συντρόφου μου στοὺς μεγαλειτέρους κινδύνους καὶ πε-ριπέτειες τῆς ζωῆς μου.

»Ἐδῶσα δδηγίεις στοὺς τρεῖς συντρόφους μου, τοὺς εἶπα νὰ θά-ψουν τὴν σύζυγό μου καὶ δὲν δέ-χθηκα νὰ μείνω περισσώτερο, ὅπως με παρακαλοῦσαν.

Μὲ περιμέναν οἱ στρατιῶτες μου...»

Κανέναν κίνδυνο, καμμιὰ σκλη-ραγωγία ἢ ταλαιπωρία δὲν λύγιζε τὴ γενναία ψυχὴ τῆς Ἀννέτας.

Ἡ ἀφοσίωσις στὸν ἄντρα της, διαρκῶς γινότανε καὶ μεγαλειότερη. Τέτοιες κακουχίες ὅμως καὶ πε-ριπέτειες, θὰ ἔξαν-τλοῦσαν φυσικά καὶ τὴν πὺ εὐρωσθῇ γυναῖκα. Καὶ τὸ μοιραῖο ἐπῆλθε κα-τὰ τὴ διάρκεια μιᾶς ἐπιπορώσεως τοῦ Γαριβάλδη, ὁ ὁ-ποῖος προσβλήθηκε ἀπὸ πολὺ μεγαλει-τερες ἐχθρικές δι-νάμεις εἶχε ἀναγ-κασθῇ νὰ ρίξῃ τὸ καράβι του στὴν στεριά χωρὶς νὰ ἔ-σῃ ὅτι καὶ ἐκεῖ τὸν ἐπερίμεναν ἄλλες

ἐχθρικές δυνάμεις.

Ἡ Ἀννέτα, τῆς ὁποίας ἡ ὕ-γε'α εἶχε κλονισθῇ πρὸ πολλοῦ, βρισκόνταν πᾶσι τῆς τελευταῖες στιγμῆς τῆς ζωῆς της.

Ὁ Γαριβάλδης βλέποντας τὴν κρίσιμη κατάστασὴ της, διέταξε τοὺς ἄνδρες του νὰ διαλυθοῦν καὶ νὰ τρέξουν νὰ σωθοῦν ὅπως ἔπρεπε.

Αὐτὸς ἔμεινε πίσω, ζητώντας ἕνα καταφύγιο στὸ ὅποιο θὰ μποροῦσε νὰ περάσῃ ἡσυχὰ τὶς τελευταῖες τῆς στιγμῆς ἡ γυναῖκα ἡ ποῖα τοῦ ἔδωσε τὴν ζωὴν καὶ τὴν ψυχὴ της.

Βοηθούμενος ἀπὸ μερικοὺς φί-λους τὴν μετέφερε στὸ Λό-Μον-τιόλο, ὅπου βοήθησε κάποιον γιατὸν.

— Εἰμὲθα τέσσερες καὶ ὁ κα-θῆνας ἀπὸ μᾶς ἔπιασε ἀπὸ μιὰ ἀκρὴ ἀπὸ τὸ στῶμα ὅπου κοι-τόνταν ἡ Ἀννέτα καὶ τὴν πῆγαμε στοῦ γιατροῦ τὸ σπίτι γράφει ὁ ἴδιος στὰ ἀπομνημονεύματά του.

Μόλις τὴν οἱ ἐκατὸ αὐτοῖς στίχοι ὅμως δὲν θὰ εἶχαν ζωὴ μεγαλειότερη τῶν τριῶν ἡμερῶν!

— Νά, ἀπήνησεν ὁ Σοφοκλῆς, οἱ ἐκατὸ αὐτοῖς στίχοι ὅμως δὲν θὰ εἶχαν ζωὴ μεγαλειότερη τῶν τριῶν ἡμερῶν!

Ὁ Σοφοκλῆς ἔλεγε κάποτε σ' ἕνα κύκλο φίλων του ὅτι γιὰ νὰ γράψῃ τρεῖς στίχους του εἶχε ἐρ-γασθῇ ἐπὶ τρεῖς μέρες.

— Στὸ διάστημα αὐτὸ, εἶπε τότε ἕνας μέτοχος ποιητῆς, ἐγὼ θὰ εἶχα γράψῃ ἑκατὸ στίχους!

— Νά, ἀπήνησεν ὁ Σοφοκλῆς, οἱ ἐκατὸ αὐτοῖς στίχοι ὅμως δὲν θὰ εἶχαν ζωὴ μεγαλειότερη τῶν τριῶν ἡμερῶν!

Ὁ Σοφοκλῆς ἔλεγε κάποτε σ' ἕνα κύκλο φίλων του ὅτι γιὰ νὰ γράψῃ τρεῖς στίχους του εἶχε ἐρ-γασθῇ ἐπὶ τρεῖς μέρες.

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΟΠΟΙ ΤΩΝ ΜΩΑΜΕΘΑΝΩΝ

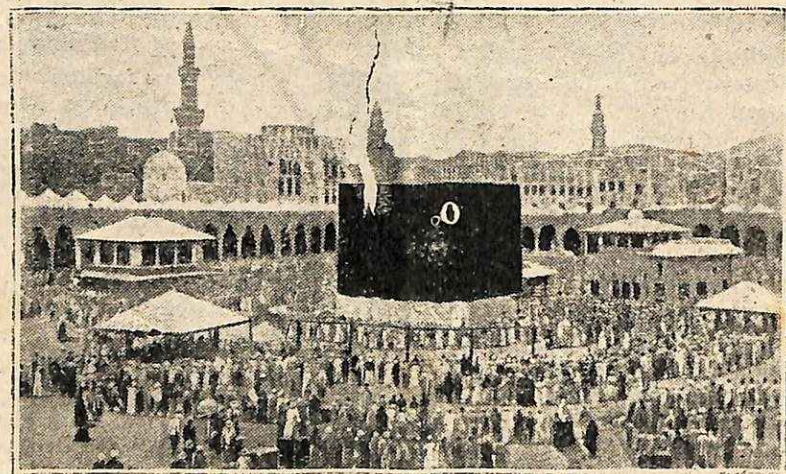
ΟΙ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΑΙ ΤΗΣ ΜΕΚΚΑΣ

Τί λέν οι Τούρκοι για τη Μέκκα. Ένα τζαμί που χωράει 35.000 ανθρώπους. Κάβα, ή ιερή πέτρα των Μωαμεθανών. Πού έκανε την πρώτη του προσευχή ο Αδάμ. Μια πέτρα που μαύρισε από τους πολλούς... άσπαρους. Οι χατζήδες και τα καραβάνια τους. Λαμπαράκι!... Λαμπαράκι!... Όπου ο φερετζές αντίκρισταιται με προσωπίδα! Τα καθήκοντα των πιστών!... κλπ.

κείνα τα μέρη, αγωνιζόμενοι, με βρισίες και σπρωξίματα και φωνές, πούδς να την πρωτοφιλήση, οι Μωαμεθανοί διοικηρούν πως ήταν στην αρχή άσπρη και ότι έμαύρισε... από το πλήθος των άσπασμάν που έλαβε από τους πιστούς!...

Όστόσο, υπάρχουν και άλλες γνώμες, διαφορετικές.

Ο Μπαόκχαρτ έβεβαιωσε άλλοτε πως ο περίφημος αυτός ιερός λίθος ήταν ήφαιστειώδους καταγωγής, ο δε Μπαρτων, ο γνωστότατος Άγγλος περιηγητής, ο οποίος πήγε σε κείνα τα μέρη με άλλους προσκυνητάς, δθούμενος από άκαταμάχητο περιέργεια, πρόσεξε πως ή Κάβα δεν ήταν τίποτε άλλο παρά ένας άερόλιθος πρώτου μεγέθους!...

Ο ιερός περίβολος της Μέκκας. Στο κέντρον ή Κάβα, ή ιερή μαύρη πέτρα

Όταν οι Μωαμεθανοί όλου του κόσμου έμαθαν την τεράστια είδηση που διέδωσε ο Μπαρτων, εφρούσαν από το κακό τους και πολλοί Τούρκοι θεολόγοι άπεπειράθησαν να άποδεξουν... έπιστημονικώς πως ή Κάβα ήταν ένα φαινόμενο έντελώς ύπερφυσικό!

Κάθε άληθής Μωαμεθανός — είτε Τούρκος είτε, είτε Άραφ, Άφγανός, Πέρσης ή Ίνδος — πιστεύει πως ή πέτρα αυτή σκεπίζεται τον τόπο επί του οποίου ο Αδάμ έκανε την πρώτη του προσευχή μετά την έξωσή του από την Έδεμ, και ότι την έκανε μετανοημένος για το βαρύν παράπτωμά του, μέσα σε μία σκηνή που του την έστειλαν από τους ουρανούς!

Αργότερα, ο υίός του ο Σηθ έχτισε σε κείνη την τοποθεσία ένα μεγάλο οικόδομημα το οποίο μετά πάροδο ολίγου χρόνου, έτελειοποίησαν ο Αρράμ και ο Ίωσήφ.

Σχετικώς με την περίφημη μαύρη πέτρα, για την οποία χιλιάδες προσκυνητών μαζεύονται σε

ένα Μωαμεθανό.

Κάθε άνοιξη, χιλιάδες καραβάνια διασχίζουν την έρημο της Άραβίας, προσερχόμενα άπ' όλα τα μέρη του μουσουλμανικού κόσμου, κατευθυνόμενα προς την ιερή πόλη — τη Μέκκα.

Λίγο πριν φθάσουν στο τέγμα του ταξιδιού τους, όλοι οι προσκυνηταί κάνουν το Έλ Ίχράμ: σταματάνε δηλαδή σ' ένα άρισμένο σημείο, το όποιον λέγεται μισά τ, βγάζουν τη συνήθη τους περιβολή και φορούν το λευκό στοτάτος Άγγλος περιηγητής, ο οποίος πήγε σε κείνα τα μέρη με άλλους προσκυνητάς, δθούμενος από άκαταμάχητο περιέργεια, πρόσεξε πως ή Κάβα δεν ήταν τίποτε άλλο παρά ένας άερόλιθος πρώτου μεγέθους!...

Καί ή γυναίκες έχουν το δικαίωμα να πάνε να προσκινήσουν την Κάβα. Με τη διαφορά πως πρέπει ν' άντικαταστήσουν τον κλασικό φερετζέ τους με μία χόνδροειδή προσωπίδα, κατασκευασμένη από φύλλα φοινίκων, και με δυο τρύπες για να βλέπουν... Γιατί αυτή ή άλλαγή; Αυτό κανείς δεν τό ξέρει!

Είπε γενικώς παρατηρημένο πως όλα σχεδόν τα καραβάνια προσβάλλονται, όταν πλησιάζουν στην Μέκκα, από συμμορίες ληστών. Τα στενά κείνα και δύσβατα μέρη παρέουν άσφύλες καταφύγιο σε ληστρικές συμμορίες. Αϊ κρηνγαί! Λαμπαράκι! Λαμπαράκι! για τις όποιες μιλήσαμε παραπάνω, συνοδεύονται πάντοτε από πυροβολισμούς και από τις φωνές των έπιδρομέων. Ο κίνδυνος όμως αυτός δεν φοβίζει καθόλου τους Μωαμεθανούς, οι όποιοι πλημμυρίζουν κατά χιλιάδες τα μέρη κείνα για να μεταβούν στη Μέκκα.

Οι πιστοί που επισκέπτονται τους άγιους αυτούς τόπους δρουν: α) να άσπασθούν τη Μαύρη Πέτρα, β) να κάνουν έφτά φορές το γύρο της και γ) να πούνε νερό από την ιερή πηγή του Ζέμ. Το νερό αυτό έχει την ιδιότητα να προκαλή πολλές ασθένειες, εινε δε άηδέστατο στη γεύση. Ω-

Αφού τελειώσουν ή άπαραίτη-

ΠΡΟΤΟΤΥΠΟΣ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ

ΣΥΓΓΕΝΗΣ ΧΑΡΙΝ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΣ

Στα παλαιότερα χρόνια στην Τουρκία, αλλοίμονο σι ν' έξνο που θά βρίσκονταν εκεί, αν πάθανε το κακό ν' άρρωστήση. Άς αφήσουμε δά, που οι γιατροί της Τουρκίας έφάρμοζαν ιατρική έντελώς δικής των έπινοήσεως, αλλά και για να μη ένας ξένος, που άρρώστησε, στο Δημόσιο Νοσοκομείο μιάς οιασδήποτε Τουρκικής πόλεως χρειάζονταν και ειδική άδεια του μουφτή και του καδή. Οι δυο αυτοί άνιπρόσωποι ο ένας της θρησκείας και ο άλλος τη δικαιοσύνης, αν άντιλαμβάνονταν ότι ο άρρωστος, που ζητούσε την άδεια να μη στο νοσοκομείο βρισκονταν στα τελευταία του, γίνονταν άμέσως συγγενείς του. Ω! μη βιάζεσαι να φαντασθής ότι το έκαναν ά το φιλήνδραπα για να δώσουν κάποια ήδική ένίσχυση στο δυστυχισμένο έτοιμοθάνατο. Κάθε άλλο! Το έκαναν άπλούτιστα για να... κληρονομήσουν το «συγγενή» τους αυτό. Και έπειδή ήταν ξένος και δε μπορούσαν να κληρονομήσουν την άκίνητη περιουσία του, κληρονομούσαν όσα χρήματα και νινιητά είχε μαζί του!

Περιττό να σημειωθεί ότι αν ο ξένος αυτός τύχαινε να εινε φτωχός δεν είχε κανένα δικαίωμα επί της φιλανθρωπίας του σοφολογιωτάτου μουφτή και του δικαιοτάτου καδή. Ούτε στο νοσοκομείο του έπετροπέτο να μη, ούτε «συγγενής» των έξόχων αυτών προσωπικοτήτων να γίνη. Τί να τον έκαναν οι άνδρωποι έναν άπένταρο «συγγενή»; Έναν που δεν θά τους άφινε μερικά χρεονομίσματα, ώστε να παρηγορηθούν για «το πλήγμα»!

Μιά ήμερα μάλιστα, ή τυφή της θείας έδειξε έξαι τ κα μεγάλη έννοια, γιατί τον έκανε να κηδισθή ένα κολοσσιαίο ποσόν στον μπακαρά πράγμα που έκανε τον έλαττομόναλο Πι ρισινά να γίνη άκόμη πιο έλαττομόνος και σπάταλος. Καθώς περνούσε την άλλη μ'ρα έξω από το άνοητωλείο, άπ' το όποιον προμηθεν τιν τακτικά λουλούδια, μπήκε μέσα και έλεπε στην άνοητωλίδα:

Οι προσκυνηταί επισκέπτονται επίσης και το όρος Άραράτ, δώδεκα μίλια μακριά από τη Μέκκα. Πιστεύουν πως σ' εκείνο το μέρος πέρασαν ο Αδάμ και ή Έβα τις τελευταίες μέρες της ζωής τους...

N. ΑΔ.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τιμήν παλαιά βιβλία και ολόκληροι βιβλιοθήκαι. Οι διαθέτοντες τοιαύτα παρακαλούνται να μά, άποστέλουν κατάλογον των προς πώλησιν βιβλίων των, όδός Λέκκα 7.

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΑΣΠΡΗ ΚΑΜΕΛΙΑ

Στα Παρισινα βουλευτάρτα. Ο παράδοξος περιπατητής με την άσπρη καμέλια. Ο ευνουμένος της τύχης. Η περιεργή συμπαγία με την άνοητωλίδα. Το γύρισμα της τύχης. Όπου τά κερίσιμένα χάνονται κλπ.

Πρό- γάλο π σόν. Έ- οντος δι οκώς την ζοσι έ- ιδέο ότι ο πελότης της άσπης υπό των μπο- ταν μαζί της.

Πρός μεγίστην της έκπληξης ό- μ... ο πελότης ε της έδγλ- σε πώς το ποσόν αυτό δεν τοί φαίνονταν και πολύ μεγάλο. Έ- αλε λοιπόν από την ισέτη του ένα μέ- ρος άπό το ποσόν που είε κερ- δισαι και το μέτρον στην άνοη- τωλίδα, άφού πωρησέν μένως έ- ησε την επίσημη βεβαίωσί τις, ότι ούδέποτε α σε καμιά πωρί- πωσι θά τον άφινε χωρ ε το ά- γαπημένο του λουλουδι.

Η άνοητωλίς του έδωσε πρό- θυμα την ύπόσχεσι αυτή, τόσο εύκολωτέρα μάλιστα έφ- όσον το ποσόν που της είδεν μετρούσε ή άποτε- λούσε μία μικρή περι- ουσία που θά της έ- πέτρεπε να έπεκτείνη τις έργασίες της. Προα- γματικά δε, έτήρησε πι- σιά την ύπόσχεσί της.

Ο ήρωας της κομι- κοτραγκικής, άλλή άλη- θινής αυτής ιστορίας, γύρισε τότε με το υπό- λοιπο των γεγ'ών στο σπίτι του. Φάνεται όμως ο της Τύχης της κακοφάνης ή κατα- σπατάλησις του ποσού που του είχε χάρισει, γιατί από έκε νη την στιγμή γύρισε και στρά- φηκε εναντίον του. Από

αυτήν ο εύ υμός Πα- ρισινός όχι μόνον δεν έκέ δισε πιά τέτοια μεγάλα ποσά αλλά άντιθέτως άρχισε να χάνη όλοε- να και πιο μεγάλα ποσά έως δ- του έξαντλήθηκε σχεδόν ολόκλη- ρη ή περιουσία του. Τότε ο ά- δούλωτος χαρτοπαίκτης όρ- ίστηκε ότι δεν θά ξανάπανε πει- χαριά τα χέρια του και πραγμα- τικώς κράτησε τον όρκο του. Ήταν όμως άργά πειά.

Ότισόσ έτσι μόρσεσε να σώση τα λεύανα της περιουσίας του. Αυτά όμως ήταν τόσο άσήμαντα, ώστε δεν έπαρκοσαν για την συν- τήρησί του. Έκτος όμως αυτού ο άνδρωπος έκείνος είχε μία τέτοια άποστοργή για την εγνασία, ώστε προημοδσε καλύτερα να πεδάνη της πείνας και να στερηθή άκό- μα και του έπιποσίου π'α να κοι- νήσθ το δάχτυλό του. Έπειδή ό- μως δεν είχε καμιά οικογενειακή ύποχρέωσι, κανόνισε την ζωή του καμέλια!...

Πορ' δλη όμως την μεγάλη πτώ- λεια του δεν ένοούσε να στερηθή την εύχαρίστησι να κινή κάθε ά- πόγειμα τον περίπατό του στα βουλευτάρτα και δεν παρέλειπε ούτε μία μέρα να πάη στο άνοητω- λείο για να πάρη την άσπρη του καμέλια!...

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΝΑΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΠΟΥ ΣΦΥΡΙΞΕ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ

Ο περίφημος Γερμανός συγγρα- φεύς Έρρίκος Λάουμπε, τον καιρό που σπούδαζε άκόμη ως φοιτητής στο Μπρεσλάου, είχε γράψει μία τραγωδία υπό τον τίτλο «Γουσταφός Άδόλφος». Την τραγωδία αυτή, την έδωσε να του την παίξουν σ' ένα θέατρο έν άκρη μουσικότητι με το ψευδώνυμο Έρρίκος Κάμπε. Παρ' όλες όμως τις προτιδίες του Λάου- μπε και παρ' όλο το ψευδώνυμο, σε λίγο διεδόθη στους φιλολογικούς κύ- κλους της πόλεως ή φήμη ότι συγ- γραφείς της τραγωδίας ήταν ο ίδιος ο Λάουμπε.

Το βράδυ λοιπόν που έπρόκειτο να παχθή για πρώτη φορά το έργο, ο Λάουμπε είχε καθίσει σε μία από τις πρώτες σειρές της πλατείας. Στην αρχή ή τραγωδία άρεσε στους θεα- τάρτα. Όσο όμως προχωρούσε το έργο γινόταν και πιο χειρότερο, τόσο που ο ίδιος ο συγγραφεύς άρχισε να έχη μεγάλους φόβους ότι στο τέλος το έργο του εα παρονία ε μια ολική άποτυχία. Για να άποκαρύνη λοι- πόν κάθε ύπονοια, ότι μπορούσε αυτό να εινε συγγραφεύς του έργου, άπεφάσισε ο Λάουμπε να λάβη κι' αυτός ένεργόν μέρος σ' ά σφαιρίματα και σ' ά ποδοκατήματα των δυσσε- στιμένων θεατών.

Ένας από τους γνωστοτέρους τύ- πους του Μπρεσλάου ήταν την εποχή εκείνη ο έργοστασιαρχής Βόλφ. Αύ- τός λοιπόν έτρεχε να κλέβει τον ήρωά διλά, σι ν Λάουμπε και έπειδή το έργο του άρεσε έξαιρετικά προσεπάθησε να πείση τον παρακα- θήμενό του να πάρη τά σφαιρίματα. Ο Λάουμπε όμως όχι μόνον δεν άκο- λούθησε τις συμβουλές του Βόλφ, αλλά άρχισε να σφαιρίζει άκόμη δυνα- τότερα.

Τότε όμως έξηγνήθη πια και ή ύπονομή του θεατροφιλου έργοστα- σιάρχου. Σηκώθηκε έπάνω, άρπαξε τον Λάουμπε από τον γακά και νο τώντας τον στον αέρα, τον έβγα- λε έξω από το θέατρο. Τότε πια οι φίλοι ού Λάουμπε βεβαιώθηκαν ότι δεν ήταν αυτός ο συγγραφεύς του άποτυχημένου έκείνου έργου. Αργότερα όμως ο ίδιος έξομολόγη- ή ότι με μεγάλη δυσκολία μόρσε- σε να βιάση τον έαυό του να σφαι- ρίζει το έργο του και με άκόμη μεγαλύτερη δέχτηκε να τον πετάξουν έξω.

ΤΑ ΒΩΔΙΑ

ΚΑΙ ΟΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Στην εποχή της τρομοκρατίας, ο περίφημος έπαναστάτης Λεοντιν, ο όποιος από χαράς είχε γίνει βου- λευτής, οητορεοντάς μία μέρα στην Έθνοσυνέλευση, είλε μεταξύ άλλων: «Όποιος οδηγεί έλευθέρους άν- θρώπους, πρέπει να ειναι και ο ίδιος έλευθέρος!...

«Έστε και σύ, τοφ φώναξε ένας άντίπολος του, όταν οδηγούσες τα βώδια σου στα βωνά ήσων... βώδι...!...

Πορ' δλη όμως την μεγάλη πτώ- λεια του δεν ένοούσε να στερηθή την εύχαρίστησι να κινή κάθε ά- πόγειμα τον περίπατό του στα βουλευτάρτα και δεν παρέλειπε ούτε μία μέρα να πάη στο άνοητω- λείο για να πάρη την άσπρη του καμέλια!...

ΡΩΤΙΚΟ ΚΑΙ ΛΟΓΟΠΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ

ΜΕΡΣΕΔΕΣ Ή ΠΥΡΓΟΙ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ

ΤΟΥ Κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Αν ήταν λίγες ημέρες προηγουμένως, τότε ακόμα που δεν είχε χαρή την 'Ελβίρα, ή μικρή αυτή ερωτίστρα θα του έκανε φρίκη. 'Αλλά ή 'Ελβίρα ήταν πειά δική του. Και με πολύ του έκπληξη έβλεπε, πως ύπηρχαν γι' αυτόν κι άλλες γυναίκες από τη ζωτογήρα του Γκομέζ...

Μια στιγμή μάλιστα ξεχάστηκε τόσο πολύ, ώστε έφριξε τη ντάμα του μ' αληθινή περιπάθεια και, αν δεν της τώλεγε με το στόμα, το συλλογιστόν όμως και, χωρίς να θέλη, της τώλεγε με τα μάτια: «Μάρεσις... μάρεσις πολύ... αὐτοί θα προσπαθήσω νάρθω στο σπίτι σου...»

«'Αλλά την ίδια στιγμή, σε μια στροφή του χορού, γυρίζοντας τα μάτια, αντίκρυσε την 'Ελβίρα, που όρθια κοντά σε μια πόρτα, εκεί άκριβώς που στεκόταν προηγουμένως ο Ζοζέ Γκομέζ, τον κίτταζε βλοσυρά, άγρια...

Συμμεθεύθηκε άμέσως. Βιάστηκε μάλιστα ναποτελειώσει το χορό, χωρίς να φανη πως τον κόβει, πήγε τη ντάμα του στην μητέρα της, την ευχαρίστησε θερμα και, προς μεγάλη της έκπληξη, την άπογαρεύθηκε ευγενικότατα.

Ξαναγύρισε στην 'Ελβίρα:

— Φτάνει, ε... 'Ασχετά χορεύαμε και μ' άλλους... για τον κόσμο!

— Όχι μόνο για τον κόσμο, του άποκρίθηκε. 'Εσύ τουλάχιστο ήσουν πολύ ένθουσιασμένος μ' έκείνη τη χοντρού...

— Νομίζεις;...

— Σε είδα!...

— 'Ω, 'Ελβίρα!... Και σύ λοιπόν ηλέυεις... σάν τον Ζοζέ Γκομέζ;...

— Όλοι μας ζηλεύουμε, φίλε μου! Κι' ο δόν Πάβλο ακόμα. 'Ας μ'ήν το δείχνει αυτός...

— Λές, καμένη;... Και μού έδωσε ραντεβού γι' αύριο, στο ξενοδοχείο μου, να μού μιλήσει για μιά σπουδαία υπόθεση...

— Φυλάξου! Μην περιμένεις τίποτα καλό από τον δόν Πάβλο!...

— Άρχισαν πάλι να χορεύουν μαζί, χωρίς να τους νοιάζει για κανένα. Κι' ο 'Αγης αισθάνθηκε, περισσότερο παρά ποτέ, όλη την ευτυχία που τον πλημμύριζε αυτές τις ημέρες. Τον φωνόταν πως άποψε είχε κορυφωθεί. Η 'Ελβίρα τον έλάτρευε. Η 'Ινές ήταν στη διάθεσή του. Ο Γκομέζ τον ζήλευε για την τ'ς δυό... Βρισχόταν μέσα σε μιá μεγάλη ζωή. Τον λογάριζαν, τον εκτιμούσαν, τον έθαυμαζαν. Άδριο θά τοίκαναν μιá «συμφωνική» πρόταση. Τους είχε τυλίξει. Τον έφρασαν για «θύμα» κι' άπεναντίας τους είχε κάνει θύματα αυτούς. Καταλάβαινε τελοσπάντων πως ζούσε, όσο δεν είχε ποτέ ο μικρός, φτωχός 'Αθηναίος. Και μακάριζε την ώρα και τη στιγμή, που ο κυρ-Μιχάλης ο Δελουσίης, στην 'Αθήνα, έλαβε ένα γράμμα από τη Μαδρίτη, γραμμένο με το χέρι του Ζοζέ Γκομέζ...

— Έφαγαν, ήταν, μέθυσαν. Μιά στιγμή, από το τραπέζι τους, είδαν πάλι το Ζοζέ Γκομέζ, φορεμένο, από κείνες που είχε φο-

άφαντο ως έκείνη την ώρα, να στέκεται στην πόρτα και να τους κατασκοπεύει.

— 'Ο 'Αγης μεθυμένος.

— 'Ελβίρα, δέ βαστώ πειά!... Θά φωνάξω τον άντρα σου νάρθ' κοντά μας!... Είνε άμαρτία να τον άφίσουμε... να ζηλεύει έτσι!

Μά ή 'Ελβίρα δεν ήταν τόσο μεθυμένη:

— 'Αγ'η, μ'ά το Θεό!... μ'ήν κάνης καμιά τρέλλα!...

— Είνε άμαρτία, σου λέω!

— 'Αγ'η!... Χαθήκαμε!...

— Δέ βαστώ!

Κι' ακράτητος, ο μεθυμένος γύρισε προς την πόρτα και, όπως προηγουμένως, γυρίζοντας τα μάτια, αντίκρυσε την 'Ελβίρα, που όρθια κοντά σε μια πόρτα, εκεί άκριβώς που στεκόταν προηγουμένως ο Ζοζέ Γκομέζ, τον κίτταζε βλοσυρά, άγρια...

Μά ο Ζοζέ Γκομέζ δεν ήταν δόν Πάβλο.

Κεραυνόβησε μ' ένα βλέμμα τον

βηθει ή 'Ελβίρα...

ΙΓ'.

ΚΑΙ ΤΑ ΛΕΠΤΑ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΝ

Στις δέκα, ο 'Αγης κοιμόταν άκόμα. Και ξύπνησε από δυό χτυπήματα στην πόρτα.

— Σ'ύ 'σαι, Διέγο;

— Μάλιστα, σενόρ Μάρμορα! 'Ενας κύριος... λέει πως μέινате σύμφωνοι να σ'ς ξυπνήσει, και ρωτά αν μπορείτε να τον δεχθήτε...

Είχε ξεμεθύσει πειά και θυμήθηκε όμέσως.

— 'Α, έξω... Μάλιστα!... Βάλ' τον να περιμένει στο σαλονάκι. Τώρα έφτασα. Κι' έναν καφέ τούρικο, πολύ γρήγορα!

Σηκώθηκε, ντύθηκε βιαστικά, ρούφηξε τον καφέ του, πήρε τα ισ γάρα του κι' έτρεξε στο σαλονάκι.

— 'Ο κύριος που τον περίμενε, ήταν ο δόν Πάβλο Φερναντές.

με φίλοι άδελφικούς. Μεταξύ φίλων λοιπόν, νομίζω, λέγονται όλα... έλεύθερα!

— Μά τί θέλετε να π'ητε;...

— Θέλω να πώ... ότι δεν είνε άνάγκη να μού κρύβετε τις σχέσεις σας με την κυρία Γκομέζ. 'Όσο για τη δεσποινίδα 'Ινές, ε, εκεί... ίσως δεν εινε καιρός ακόμα... 'Αμα περάσουν όμως λίγους μήνες και βαρέθηκε την κυρία Γκομέζ... 'Εκτός αν γυρισθήτε στο μεταξύ με καμιάν άλλην...

— 'Ω, λά, λά! Έκαμε ο 'Αγης, παρασυρόμενος σ' αυτή την όμιλία χωρίς να θέλει. Για ποιόν με πέρνετε, κύριε Φερναντές;... Και νομίζετε πως θά καθήσω μήνες ακόμα στη Μαδρίτη;

— 'Ελαίξω! φώναξε ο δόν Πάβλο. 'Ελαίξω να σ'ς άρέσει ή πρότασή μου, και να μέινετε.

— Μ' άς την άκούσω επιτέλους την πρότασή σας φώναξε κι' ο 'Αγης. Με σκάσατε πειά, όπως το λέ-

με μες οι Ρωμιοί!...

— Σιγά! Έκαμε ο δόν Πάβλο.

— 'Ο 'Αγης έφριξε μιá ματιά στη γωνία, όπου καθόνταν δυό-τρεις άλλοι. Ήταν μακριά, δεν τους άκουσαν. 'Αφού τον διαβάσαν, ένοιωσαν. 'Αλλά δεν θά τον διαβάσαν, παρ' άφού μού δώσανε τον λόγο σας...

— Δαμπρά!

— 'Αλήθεια, σεις οι Ρωμιοί είστε υπερβολικοί. Και το δείχνει ή γλώσσα σας. 'Εγνώρισα κάποτε μιá 'Ελληνίδα, από την Πολη, που για το παραμικρό, μού φώναζε:

— 'Α, με πέθανες! Φαίνεται όμως ότι έχετε και μεγάλα προτερήματα, πολύ μεγάλα! Και σεις, κύριε Μάρμορα, ελκρινώς, πρέπει να είσθε άπό τους καλύτερους Ρωμηνούς που υπάρχουν...

— Με κολακεύετε πολύ, σ'ς το ξαναείπα...

— Θά σ'ς άποδείξω άμέσως ότι λέγω έκεινο που φρονώ. Είνε σύμφωνος μάλιστα κι' ο κ. άντιπρόεδρος της 'Εταιρείας μας, που έζει την ιστορία σας και που σ'ς είδε χτες στο χορό... Λοιπόν, σ'ς προτείνω—σας προτείνουμε—να γίνετε δικός μας!

— 'Ε, αυτό ο 'Αγης δεν το περίμενε. 'Απάντησε, ψιθυρίζοντας:

— 'Εγώ; μέλος της συμμορίας;...

— Σιγά! Έκαμε ο δόν Πάβλο. Ναί, έσείς. 'Εχουμε την πεποίθηση ότι θά εδδοκιμώσετε και θά διαπεράσετε. 'Εχετε όλα τα προσόντα: 'Εξυπνος, άφοβος, έλκυστικός, δραστήριος και τίμιος...

— Αυτό το «τίμιος» μάρεσει! είπε ο 'Αγης χαμογελώντας. Μά δεν νομίζετε ότι επειδή είμαι τίμιος, δεν μπορώ...δε σας συμφέρει... ν' άνήκω στην 'Εταιρεία σας;

— Κύριε Μάρμορα! ή τιμότης εινε ένα προτέρημα... πως να το πώ;... κι ν' η τ' ο, Φτάνει να τόχη κανείς, και το μεταφέρει όπου θέλει. Θέλω να πώ: άμα πεισθήτε πως εινε συμφέρο σας να γίνετε δικός μας, θά μ'ς όηγησέτε με την ίδια τιμιότητα που όηγησέτε τώρα τους προτεταμένους σας σ'ς 'Αθήνας.

— 'Αλλά, περίεργο πράγμα! άντι να γελάω κι' ή 'Ελβίρα, αυτή σοβαρεύθηκε, έμεινε κάπως σκεπτική και έπειτα του είπε ζωηρά:

— 'Αγ'η να δεχτής!

— 'Εγώ;...

— Ναί, 'Αγ'η!... Πρέπει να δεχτής! Πρέπει να γράψω όμέσως του δόν Πάβλο πως δεχέσαι!

— 'Αλλά, περίεργο πράγμα! άντι να γελάω κι' ή 'Ελβίρα, αυτή σοβαρεύθηκε, έμεινε κάπως σκεπτική και έπειτα του είπε ζωηρά:

— 'Αγ'η να δεχτής!

— 'Εγώ;...

— Ναί, 'Αγ'η!... Πρέπει να δεχτής! Πρέπει να γράψω όμέσως του δόν Πάβλο πως δεχέσαι!

— 'Αλλά, περίεργο πράγμα! άντι να γελάω κι' ή 'Ελβίρα, αυτή σοβαρεύθηκε, έμεινε κάπως σκεπτική και έπειτα του είπε ζωηρά:

— 'Αγ'η να δεχτής!

— 'Εγώ;...

— Ναί, 'Αγ'η!... Πρέπει να δεχτής! Πρέπει να γράψω όμέσως του δόν Πάβλο πως δεχέσαι!

— 'Αλλά, περίεργο πράγμα! άντι να γελάω κι' ή 'Ελβίρα, αυτή σοβαρεύθηκε, έμεινε κάπως σκεπτική και έπειτα του είπε ζωηρά:

— 'Αγ'η να δεχτής!

— 'Εγώ;...

— Ναί, 'Αγ'η!... Πρέπει να δεχτής! Πρέπει να γράψω όμέσως του δόν Πάβλο πως δεχέσαι!

— 'Αλλά, περίεργο πράγμα! άντι να γελάω κι' ή 'Ελβίρα, αυτή σοβαρεύθηκε, έμεινε κάπως σκεπτική και έπειτα του είπε ζωηρά:

— 'Αγ'η να δεχτής!

— 'Εγώ;...

— Ναί, 'Αγ'η!... Πρέπει να δεχτής! Πρέπει να γράψω όμέσως του δόν Πάβλο πως δεχέσαι!

— 'Αλλά, περίεργο πράγμα! άντι να γελάω κι' ή 'Ελβίρα, αυτή σοβαρεύθηκε, έμεινε κάπως σκεπτική και έπειτα του είπε ζωηρά:

— 'Αγ'η να δεχτής!

— 'Εγώ;...

— Ναί, 'Αγ'η!... Πρέπει να δεχτής! Πρέπει να γράψω όμέσως του δόν Πάβλο πως δεχέσαι!

— 'Αλλά, περίεργο πράγμα! άντι να γελάω κι' ή 'Ελβίρα, αυτή σοβαρεύθηκε, έμεινε κάπως σκεπτική και έπειτα του είπε ζωηρά:

— 'Αγ'η να δεχτής!

— 'Εγώ;...

— Ναί, 'Αγ'η!... Πρέπει να δεχτής! Πρέπει να γράψω όμέσως του δόν Πάβλο πως δεχέσαι!

— 'Αλλά, περίεργο πράγμα! άντι να γελάω κι' ή 'Ελβίρα, αυτή σοβαρεύθηκε, έμεινε κάπως σκεπτική και έπειτα του είπε ζωηρά:

— 'Αγ'η να δεχτής!

— 'Εγώ;...

— Ναί, 'Αγ'η!... Πρέπει να δεχτής! Πρέπει να γράψω όμέσως του δόν Πάβλο πως δεχέσαι!

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑΗ Η ΩΡΑ ΣΑΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

— Παράξενες κηδείες.

Κάθε λαός έχει και ξεχωριστό τρόπο ταφής των νεκρών, κάθε φυλή έχει τα δικιά της ήθη και έθιμα όσον άφορā τη νεκρώσιμο τελετή που προηγείται του ένταφιασμού.

Οι Χριστιανοί συνηθίζουν, ως γνωστό, να ραντίζουν τους νεκρούς των με άγίασμα, να τους βάζουν ένα σταυρό στο στήθος και να τους στολίζουν με λουλούδια.

Οι άρχαίοι Κορίνθιοι έδειναν τους νεκρούς των με σκηνιά—ΐσως για να μη δραπετεύουν άπό τον τάφο τους και ξαναγυρίσουν στον κόσμο!

Οι άγριοι 'Εχες, δίνουν τρεις δυνατές κλωτσιές στους νεκρούς, ίσως για να τους άποδείξουν πως δεν τους φοβούνται καθόλου.

Στην Κεντρική Ευρώπη, άπάρχει ή συνήθεια να γερμίζουν το με βαρεϊές πέτρες.

Οι όροι μου εινε, άλουστατο, να γίνετε μέλος του «Ψυχαγωγικού 'Όμιλου». Θά ύπογράψετε ένα χαρτί που θά λ'η ότι συμμορφώνεσθε με τον κανονισμό. 'Αφού τον διαβάσαν, ένοιωσαν. 'Αλλά δεν θά τον διαβάσαν, παρ' άφού μού δώσανε τον λόγο σας...

— Δαμπρά!

— 'Αλήθεια, σεις οι Ρωμιοί είστε υπερβολικοί. Και το δείχνει ή γλώσσα σας. 'Εγνώρισα κάποτε μιá 'Ελληνίδα, από την Πολη, που για το παραμικρό, μού φώναζε:

— 'Α, με πέθανες! Φαίνεται όμως ότι έχετε και μεγάλα προτερήματα, πολύ μεγάλα! Και σεις, κύριε Μάρμορα, ελκρινώς, πρέπει να είσθε άπό τους καλύτερους Ρωμηνούς που υπάρχουν...

— Με κολακεύετε πολύ, σ'ς το ξαναείπα...

— Θά σ'ς άποδείξω άμέσως ότι λέγω έκεινο που φρονώ. Είνε σύμφωνος μάλιστα κι' ο κ. άντιπρόεδρος της 'Εταιρείας μας, που έζει την ιστορία σας και που σ'ς είδε χτες στο χορό... Λοιπόν, σ'ς προτείνω—σας προτείνουμε—να γίνετε δικός μας!

— 'Ε, αυτό ο 'Αγης δεν το περίμενε. 'Απάντησε, ψιθυρίζοντας:

— 'Εγώ; μέλος της συμμορίας;...

— Σιγά! Έκαμε ο δόν Πάβλο. Ναί, έσείς. 'Εχουμε την πεποίθηση ότι θά εδδοκιμώσετε και θά διαπεράσετε. 'Εχετε όλα τα προσόντα: 'Εξυπνος, άφοβος, έλκυστικός, δραστήριος και τίμιος...

— Αυτό το «τίμιος» μάρεσει! είπε ο 'Αγης χαμογελώντας. Μά δεν νομίζετε ότι επειδή είμαι τίμιος, δεν μπορώ...δε σας συμφέρει... ν' άνήκω στην 'Εταιρεία σας;

— Κύριε Μάρμορα! ή τιμότης εινε ένα προτέρημα... πως να το πώ;... κι ν' η τ' ο, Φτάνει να τόχη κανείς, και το μεταφέρει όπου θέλει. Θέλω να πώ: άμα πεισθήτε πως εινε συμφέρο σας να γίνετε δικός μας, θά μ'ς όηγησέτε με την ίδια τιμιότητα που όηγησέτε τώρα τους προτεταμένους σας σ'ς 'Αθήνας.

— 'Αλλά, περίεργο πράγμα! άντι να γελάω κι' ή 'Ελβίρα, αυτή σοβαρεύθηκε, έμεινε κάπως σκεπτική και έπειτα του είπε ζωηρά:

— 'Αγ'η να δεχτής!

— 'Εγώ;...

— Ναί, 'Αγ'η!... Πρέπει να δεχτής! Πρέπει να γράψω όμέσως του δόν Πάβλο πως δεχέσαι!

— 'Αλλά, περίεργο πράγμα! άντι να γελάω κι' ή 'Ελβίρα, αυτή σοβαρεύθηκε, έμεινε κάπως σκεπτική και έπειτα του είπε ζωηρά:

— 'Αγ'η να δεχτής!

— 'Εγώ;...

— Ναί, 'Αγ'η!... Πρέπει να δεχτής! Πρέπει να γράψω όμέσως του δόν Πάβλο πως δεχέσαι!

— 'Αλλά, περίεργο πράγμα! άντι να γελάω κι' ή 'Ελβίρα, αυτή σοβαρεύθηκε, έμεινε κάπως σκεπτική και έπειτα του είπε ζωηρά:

— 'Αγ'η να δεχτής!

— 'Εγώ;...

— Ναί, 'Αγ'η!... Πρέπει να δεχτής! Πρέπει να γράψω όμέσως του δόν Πάβλο πως δεχέσαι!

— 'Αλλά, περίεργο πράγμα! άντι να γελάω κι' ή 'Ελβίρα, αυτή σοβαρεύθηκε, έμεινε κάπως σκεπτική και έπειτα του είπε ζωηρά:

— 'Αγ'η να δεχτής!

— 'Εγώ;...

— Ναί, 'Αγ'η!... Πρέπει να δεχτής! Πρέπει να γράψω όμέσως του δόν Πάβλο πως δεχέσαι!

— 'Αλλά, περίεργο πράγμα! άντι να γελάω κι' ή 'Ελβίρα, αυτή σοβαρεύθηκε, έμεινε κάπως σκεπτική και έπειτα του είπε ζωηρά:

— 'Αγ'η να δεχτής!

— 'Εγώ;...

— Ναί, 'Αγ'η!... Πρέπει να δεχτής! Πρέπει να γράψω όμέσως του δόν Πάβλο πως δεχέσαι!

— 'Αλλά, περίεργο πράγμα! άντι να γελάω κι' ή 'Ελβίρα, αυτή σοβαρεύθηκε, έμεινε κάπως σκεπτική και έπειτα του είπε ζωηρά:

— 'Αγ'η να δεχτής!

— 'Εγώ;...

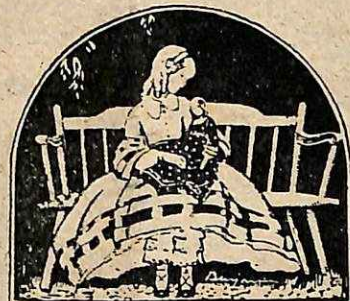
— Ναί, 'Αγ'η!... Πρέπει να δεχτής! Πρέπει να γράψω όμέσως του δόν Πάβλο πως δεχέσαι!

— 'Αλλά, περίεργο πράγμα! άντι να γελάω κι' ή 'Ελβίρα, αυτή σοβαρεύθηκε, έμεινε κάπως σκεπτική και έπειτα του είπε ζωηρά:

— 'Αγ'η να δεχτής!

— 'Εγώ;...

— Ναί, 'Αγ'η!... Πρέπει να δεχτής! Πρέπει να γράψω όμέσως του δόν Πάβλο πως δεχέσαι!

Οι 'Ερυθρόδερμοι και οι Κροάται οίχουν μετά την κηδεία λιθάρια πίσω τους. Οι 'Αρκάριοι, κάτοικοι της Χιλής, συνηθίζουν να σέρνουν μαζί τους, όταν πηγαίνουν να θάψουν ένα νεκρό κι' ένα κουβά γεμάτο καφ'η στάχτη, την οποία σκορπούν στο δρόμο, οίτως ώστε ο μακαρίτης να κήψη τα πόδια του και να μην μπορεί να προχωρήσει... άν του κατέβη ή επιθυμία να γυρίσει πίσω, στους ζωντανούς!...

Οι 'Εβραίοι οίχουν άπό πίσω τους δεμάτια χορτάρι και οι 'Αργόβιοι κούνο νερό.

Οι κάτοικοι της Γουινέας και του Κογκό κάνουν κάτι περισσότερο: σπέρνουν το δρόμο μ' άγκάδια και με καρφιά, επειδή φοβούνται μήπως ο νεκρός τους ακολουθήσει!...

Οι Ρώσοι, μόλις γυρίσουν άπό το νεκροταφείο, πέρνουν άναμμένα κάρβουνα και τα πετάνε άπό πίσω τους, ψιθυρίζοντας κάτι σκοτεινά και άκατάληπτα λόγια.

Στην Αίγυπτο, καθαρίζουν τη χαλιά και τα έπιπλα. Στη Συρία, τρανάζουν δυνατά τα ρολόγια τους, για να μη βρείσκη ο θάνατος την ώρα και να φύγη άπό κοντά τους.

Όλες αυτές ή παράξενες συνήθειες έχουν ένα και μόνο σκοπό: να ξεχάσουν οι άνθρωποι τους νεκρούς, να τους ξεφορτωθούν και να εξακολουθήσουν άνευχλητοί να διασκεδάζουν στο συμπόσιο της ζωής. Προσπαδούν με κάθε μέσο να βγάλουν άπό πάνω τους το μίσμα που τους άφρησε ο μακαρίτης.

Οι Κάρφοι, μάλιστα, θεωρούν το μίσμα αυτό τόσο επικίνδυνο, ώστε μόλις γυρίσουν άπό το νεκροταφείο, πέρνουν ένα μαχαίρι, άνοιγουν μιá βαθειά πληγή στο σώμα τους και πλένονται με το αίμα τους, για να ξεγανιστούν!...

Τά όρολόγια διά μέσου των αιώνων

Τά όρολόγια τα όποια εινε σήμερα άπαραίτητα στον άνθρωπο, εινε άφρησεση όχι και τόσο παλαιά.

Οι άρχαίοι συνηθίζαν να μετρούν την πρόοδο του χρόνου διά της κινήσεως των ουρανίων σωμάτων και διά της σκιάς του ήλιου έπ'ένός δίσκου έπάνω στον όποιο ήταν γραμμένα διάφορα σημεία που έδειχναν

μετρον την πρόοδο του χρόνου διά της κινήσεως των ουρανίων σωμάτων και διά της σκιάς του ήλιου έπ'ένός δίσκου έπάνω στον όποιο ήταν γραμμένα διάφορα σημεία που έδειχναν

μετρον την πρόοδο του χρόνου διά της κινήσεως των ουρανίων σωμάτων και διά της σκιάς του ήλιου έπ'ένός δίσκου έπάνω στον όποιο ήταν γραμμένα διάφορα σημεία που έδειχναν

μετρον την πρόοδο του χρόνου διά της κινήσεως των ουρανίων σωμάτων και διά της σκιάς του ήλιου έπ'ένός δίσκου έπάνω στον όποιο ήταν γραμμένα διάφορα σημεία που έδειχναν

μετρον την πρόοδο του χρόνου διά της κινήσεως των ουρανίων σωμάτων και διά της σκιάς του ήλιου έπ'ένός δίσκου έπάνω στον όποιο ήταν γραμμένα διάφορα σημεία που έδειχναν

μετρον την πρόοδο του χρόνου διά της κινήσεως των ουρανίων σωμάτων και διά της σκιάς του ήλιου έπ'ένός δίσκου έπάνω στον όποιο ήταν γραμμένα διάφορα σημεία που έδειχναν

μετρον την πρόοδο του χρόνου διά της κινήσεως των ουρανίων σωμάτων και διά της σκιάς του ήλιου έπ'ένός δίσκου έπάνω στον όποιο ήταν γραμμένα διάφορα σημεία που έδειχναν

μετρον την πρόοδο του χρόνου διά της κινήσεως των ουρανίων σωμάτων και διά της σκιάς του ήλιου έπ'ένός δίσκου έπάνω στον όποιο ήταν γραμμένα διάφορα σημεία που έδειχναν

μετρον την πρόοδο του χρόνου διά της κινήσεως των ουρανίων σωμάτων και διά της σκιάς του ήλιου έπ'ένός δίσκου έπάνω στον όποιο ήταν γραμμένα διάφορα σημεία που έδειχναν

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΔΑ

Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Εφθασε και πάλι η εποχή των δεξιώσεων, των επισκέψεων, των χορών, των χοροδιδασκάλων και του τσαγιού. Για όλα αυτά όμως χρειάζονται και ανάλογες τουαλέτες.

Είτε σε φιλικές, είτε, πολλές φορές, και σε τυπικές επισκέψεις, ή σε κοσμικές επίσημες συγκεντρώσεις, πρέπει να φορούμε απογευματινά φορέματα πιο λουσάτα, και επανωφόρια και καπέλλα πιο καινούργια από εκείνα που φορούμε για τις τακτικές καθημερινές μας εξόδους.

Το επανωφόρι, είναι απαραίτητο συμπλήρωμα κάθε αξίας λόγου χειμωνιάτικης τουαλέτας. Γι' αυτό πρέπει να γίνεται άσπρη με το φόρεμα, αν θέλουμε να έχουμε ένα έργο ανασάμψ. Δεν είναι όμως και εύκολο για κάθε κυρία, να έχει σε κάθε της τουαλέτα και ένα ξεχωριστό επανωφόρι άσπρη, ούτε πάλι μπορεί να εμφανίζεται διαρκώς με το ίδιο ανασάμψ, όσον φταίνουν και αν είναι. Μπορεί λοιπόν να διαλέξει ένα μαύρο επανωφόρι, που ταιριάζει με όλα τα χρώματα, το οποίο δεν χτυπά στα μάτια όσο ένα χρωματιστό και φαίνεται πάντοτε καινούργιο με κάθε τουαλέτα. Έξ' άλλου είναι και τόσο τμήμαδος εφέτος τα μαύρα επανωφόρια, θεωρούνται δε έκτακτως πρακτικά και μοντέρνα.

Και γούνινο όμως επανωφόρι, πηγαίνει με όλους τους χρωματισμούς, ακόμη και με τους πιο ζωηρούς, από

οψες σαν κουνουβάγια μέσα στον καταραμένο πύργο, πάντα καλώντας το κορίτσι του και ποτέ μη ακούγοντας τη γλυκερά και παρηγορητική φωνή του...

Και έπειτα από χρόνια πολλά, όταν έπεσε πειρά κάτω από τα χρόνια και δεν είχε έναν άνδρα, να τον γεροκομήσει, καθώς σου όταν ένα πρωί στον κήπο του, κοντά στο πολύ το κομμάτι του σπιτιού, όπου αναπαύονταν οι πρόγονοί του, είδε ξαφνικά τον τάφο της, κροτισμένου και σκεπασμένου από μούσκηλα και λειχήνες.

Και από όλα τα μέρη του πύργου, ή αγριοτριανταφυλλιάς που τον σκεπάζαν προς τα εκεί διευθύναν τα βλαστήρια τους. Κι' ο τάφος βροσκόταν άκριβώς στο μέρος όπου είχε γίνει το θάνατο, όπου το κορίτσι είχε μεταβληθεί σε νερό και η τροφές σ' αγριοτριανταφυλλιά.

Σήμερα ο πύργος του Έστυ-τεβίλ, δεν υπάρχει πια.

Απάνω όμως από τα χαλάσματα, άφθονες φυτρώνουν ή αγριοτριανταφυλλιάς ακόμη, και τόσες πολλές μάλιστα, που όποιος πρωτοδέρει το θάνατο θαυμάζει.

— Είναι το λουλούδι μιας καλής καρδιάς, ξεφυγόν οι χωρικοί.

J. VALIE

ΔΥΟ ΚΟΜΨΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

Φόρεμα κρέπ-ντε-σιν, από κόκκινο λαινά, γαργαρισμένο με νερό και με πιέτες και επανωφόρι από ντερά καφέ, γαργαρισμένο με βελονιές που σχηματίζουν δικτυωτό και λούτρε στο γαλά και στα μαρμάρια.

ΓΙΑ ΤΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ

Φόρεμα απογευματινό από βελούδο εμπριμέ. Έχει φουστὰ γαργαρισμένο με δύο βολάν αν-φόρμ, σηκωμένα στο πλάι.

Όποιανδήποτε γούνα και αν είναι καμωμένο.

Τα μαύρα απογευματινά επανω-

ΦΟΡΕΜΑ ΚΑΙ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙ

Φόρεμα από κρέπ-ντε-σιν πράσινο, γαργαρισμένο στο κορμάκι με νερό και στη φουστὰ με πιέτες και επανωφόρι από ντεβέτιν καφέ, γαργαρισμένο με νερό και με γαλά από γούνα σκόνι.

ΕΝΑ ΠΟΛΥ ΚΟΜΨΟ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙ

Απλό και κομψό επανωφόρι από ντερά γαλά ανοιχτό. Γαργαρισμένο με λήγη γούνα γκριζά και με κεντήματα γκριζά σκούρα στα μαρμάρια και στο γαλά. Είναι ίσιο εμπρός και πίσω και φαρδαίνει στα πλάγια με πιέτες.

Φόρια γίνονται συνήθως από χονδρό μαροκαίν ή από κρέπ-σατέν. Τόσας έχουν εκτός των άλλων και το πλεο-

νέκτημα ότι μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε την αντίθετη όψη του, για ένδυσταςιόν λουλούδια, και διάφορα μοτίφ με τα όπλα γαργαρίσουμε θαυμάσια το επανωφόρι μας.

Σε επανωφόρια από μαύρο μαροκαίν πηγαίνουν πολύ γαλά και παρημένα από έρμινια αληθινή ή και έρμινιασόν. Όσον αφορά την φόρα των μαύρων επανωφορίων πρέπει να είναι άσπρη από κρέπ, ή από κρέπ-σατέν.

Πολλές φορές ή φόρα από σατέν αράβεται στο επανωφόρι, με μαλακωμένες βελονιές, επάνω από ένα λεπτό στρώμα βάτνας, που υπενθυμίζει πολύ τα επανωφόρια των γαλιάρων μας, με την διαφορά ότι το βαμβάκι αυτό στρώμα, είναι τόσο λεπτό, ώστε να μη χονδραίνει καθόλου την σιλουέτα.

Τα τελευταία απογευματινά επανωφόρια λούσουν δεν είναι ίσια σαν τα χονδρά επανωφόρια που φορούμε κάποτε μερά στον δρόμο.

Γαργαρίονται δε με παννύ, τα οποία πέφτουν στα πλάγια σε μακροζώνες, ή όποιες φτάνουν έως την μέση της κνήμης.

Ως τώρα μονάχα τα φορέματα επανωφόριον κατ' αυτόν τον τρόπο. Εάν θέλετε όμως το απογευματινό σας επανωφόρι να είναι της τελευταίας έντελης μόδας, πρέπει αφ' ενός να το γαργαρίσετε στα πλάγια, με τα μαρμάρια και μ' τερά πάν.

Πολλά απογευματινά επανωφόρια κλείνουν πλάι στο λαιμό, μ' ένα λουλούδι άσπρη με το χρώμα της ντουμπλά ή με το χρώμα του φορέματος. Τα άνθη που συνειδητοποιεί τώρα τελευταία στο Παρίσι είναι ή ντάλλες—άνθη πολύ διακοσμητικά πράγματα.

Ίδου π.χ. πώς γίνεται ένα επανωφόρι από μαροκαίν μπλέ χτυπητό: Η ράχη και τα δύο μπροστινά κομμάτια είναι ίσια, προσαρμωμένα σ' ένα τετράγωνο άμπρεσιάν, αλλά φθάνουν μόνο ως τα μισά της ράχης και τού στήθους. Κατόπιν το επανωφόρι συνεχίζεται με παννύ πλισσέ, τι όποια σχηματίζουν δύο μακροζώνες και μ' τερά πάν. Μία ύψηλη πλατιά ζώνη, ή όποια περνά κάτω από τις πλαγιές πιέτες περιβάλλει το επανωφόρι εμπρός και στην ράχη. Ο γιακάς από μαροκαίν είναι ντραπέ και πολύ ύψηλος, και κλείνει στο πλάι άριστερα με μία μεγάλη κόκκινη ντάλλια, όμοιόχρομη με την φόρα του επανωφορίου, ή όποια είναι κόκκινη χτυπητή, και ραμμένη επάνω από λεπτό στρώμα βάτνας.

Τα φορέματα των επισκέψεων γαργαρίονται με γαλά με ταξωτά.

Τα πλέον νουβωτέ γαλά από τελούνται από όττομάν διαφόρων μεγέθους και διαφόρων χρωματισμών. Π.χ. ένα φόρεμα από κρέπ μπλέ-μαρέν τελευταίο Παρισινό μοντέλο—γαργαρίεται με γαλά από όττομάν με γραμμές άσπρες και μπλέ. Το κορμάκι, φαρδύ, ανοίγει εμπρός σ' ένα πλαστρόν από το ίδιο ύφασμα. Το πλαστρόν είναι μ' τερά. Το μπόρ του κορμάκι γαργαρίεται με το μπλέ και άσπρο γαλά, το όποιο από το μπόρ του κορμάκι γαργαρίζει και σχηματίζει ζώνη. Η φουστὰ είναι πλατιά και σκεπασμένη εμπρός με μία τουνίγ αν-φόρμ, που ανεβαίνει στα πλάγια.

Η τουνίγ είναι δλόγυρα γαργαρισμένη με το ίδιο γαλά, και μία γραβάτα από άσπρο κρέπ στολίζει επάνω το κορμάκι.

Η Μονταίν

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ

ΟΙΝΟΙ ΜΑΡΚΟ

Ο καλύτερος επιρροπ' οίος ΟΙΝΟΣ από Σισαύλη ΣΑΒΑΤΙΑΝΟ

ΜΑΡΚΟΥ ΓΛΩΥ ΜΕΣΟΓΕΙΩΝ ΛΕΥΚΟΣ

ΕΙΣ ΔΑΜΙΤΖΑΝΑΣ 1 1/2 και 5 δκάδων

ΡΕΤΣΙΝΑΤΟ ΕΙΣ ΔΑΜΙΤΖΑΝΑΣ 1 δκάς και 100 δραμίων.

Η ΟΔΑ ΔΡΑΣ. 10

ΔΙΑΝΟΜΗ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ

Ανω των 3 δαμτζανών ΠΡΑΤΗΡΙΑ:

ΑΘΗΝΑ: ΣΤΟΑ ΠΕΜΠΤΟΛΟΥ 6

Τηλεφ. 14-34

ΠΕΡΙΣΣΕ: ΝΟΤΑΡΑ 70 ΤΗΛ. 7-88

Τα κέικ είναι υγιεινά μόνον όταν παρασκευάζονται στο σίτι με έκλεκτα υλικά καλὰ ἀναμεμυγμένα καὶ ψημένα μέχρις ότου πάρουν χρώμα σκούρο χρυσό.

Ὡς προζύμι τὸ :

ΡΟΓΙΑΛ ΜΠΕ'Ι'ΚΙΝ ΠΑΟΥΝΤΕΡ

είναι πάντοτε ήγγυημένον, άγνόν καὶ υγιεινό. Ουδέποτε άφίνει πικράδα εἰς τήν γεύσιν.

ΔΠΣΚΟΜΜΑ:

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΔΩΡΕΑΝ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗΣ ΡΟΓΙΑΛ

Έλληνιστί ☐ (μύλις έντυπωθή)

Αγγλιστί ☐

Γερμανιστί ☐

Γαλλιστί ☐

Ιταλιστί ☐

Όνομα Διεύθυνσις Πόλις

Παρακαλούμεν σημειώσατε έντός του τετραγώνου διά σταυρού εἰς ποῖαν γλώσσαν θέλετε τὸ βιβλίον καὶ παραδώσατε τὸ κουπόνι εἰς τὸν μπακάλη πού φωνίζετε μαζί με μίαν έξωτερικήν ετικέττα της

ΡΟΓΙΑΛ ΜΠΕ'Ι'ΚΙΝ ΠΑΟΥΝΤΕΡ

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ

ΒΟΤΡΥΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΟΙΝΩΝ & ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Κεφάλαιον Μετοχικόν καὶ Ἀπο-

θεματικόν Δραχ. 57.500.000

Κεντρικόν Πρατήριον ὁδ. Ἀθηνᾶς 53

Οἶνοι χύμα: { λευκοί, ερυθροί, γλυκοί, ξηροί, μισχοί.

Οἶνοι εἰς φιάλας: { Ἐπιτραπέζιοι, εἰς τὸν δρόμον, ὁ ξηροί, τσικατοί.

Βέρμους ἐκ παλαιοῦ Μοσχάτου οἶνου

Μαυροδάφνη ἀπαράμιλλος

Παλαιὸν ἀπόσταγμα Οἶνου

«ΒΟΤΡΥΣ» τύπου Κονιάκ

ΕΦΑΜΙΛΙΟΝ ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ ΓΑΛΛΙΚΩΝ ΚΟΝΙΑΚ

Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ κέντρα καταναλώσεως

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ

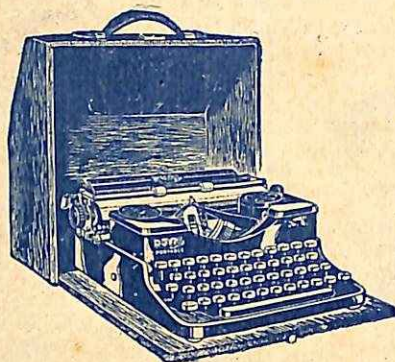
Ὅδὸς Σίνα 9—Ἀθῆναι

Ἀριθ. τηλεφ. 3-72 (Παλιόν)

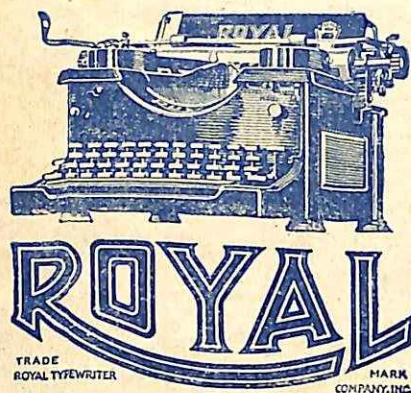
ΚΡΕΚΑ
ΒΟΥΛΗΣ 15

ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΑΙ ΡΟΥΑΓΙΑΛ
ΦΟΡΗΤΑΙ

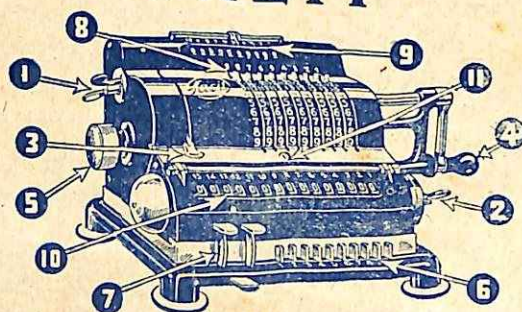

ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΑΙ ΡΟΥΑΓΙΑΛ
STANDARD

TYPEWRITERS

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ
ΦΑΣΙΤ

ΤΗΛ. 9 - 62

ΤΗΛ. ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
"ΙΤΝΕΡΑΜ., - ΑΘΗΝΑΙ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΙΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΧΑΡ. ΜΑΡΕΝΤΙ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 11Α, ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΕΦΕΤΕΙΝΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΘΑ ΣΑΣ ΚΑΤΑΠΛΗΞΗ ΜΕ ΤΗΝ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΑ
ΕΚΛΕΚΤΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ... ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΔΩΡΟ

Διηγήματα τών κ. κ. Χρηστοβασίλη, Νισβάνα, Παπαδιαμάντη (ἀνέκδοτο), Εενοπούλου, Σταμ. Σταμ., Βουτσερίδη, Δογάνη κλπ. Έκλεκτες σελίδες τών κ. κ. Ν. Λάσκαρη, Ι. Δεληκατερίνη, Τ. Δεπενιώτη, Κ. Φαλτάιτε, Ποιήματα τών κ. κ. Κωστή Παλαμά, Α. Πορφύρα, Μ. Μαλακάση, Κ. Βάρναλη κλπ. Ένα μονόπρακτο δράμα τῆς κ. Αιμιλίας Στεφ. Δάσκη, τὸ ὑπέροχο δράμα τοῦ Μέτριοιγκ «Ἡ Πνιγμὴ νη», μὴ ἐνδιαφέρουσα σελὶς γιὰ τὸ Γαβριηλίδη, γραμμένη ἀπὸ τὸν κ. Θ. Συναδινό, μὲ αὐτόγραφο τοῦ Λεόντι Ντιέ Λίλ, τοῦ Ρενὶν, τοῦ Παστέο, τῆς Ἰουλιέττας Ἀδάμ κλπ., ἡ τρομερὴ καὶ μυστηριώδης ἱστορία τοῦ «Σιδηροῦ Προσωπείου», Ἀραβικὰ, Κινέζικα, Δανικὰ καὶ Ἑλληνικὰ παραμύθια, θεατρικὰ ἀνέκδοτα, μὴ ἱστορικὴ σελὶς γιὰ τὴ νῆσο Ρόδο μὲ παλῆς χαλκογραφίες, μὴ περίεργη μελέτη τοῦ κ. Κ. Φαλτάιτε γιὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ Τσαρουχίου εἰκονογραφημένη, ἡ παράξενη ἱστορία τοῦ Σκυλοδόφου, μὲ μιὰν παλαιὰν καὶ σπανίαν εἰκόνα τοῦ ἰδίου. Ἀστεία, εὐθυμῆς ἱστορίες, περίεργα, ἀνέκδοτα, ἀκτουαλλιτέ, μὴ ἐνδιαφέρουσα μελέτη γιὰ τὶς Ποιητικὰς Πλειάδες, μὲ τὶς εἰκόνας ὑπερπεντήκοντα Γάλλων ποιητῶν, ξένα διηγήματα, ξένα ποιήματα, ἱστοριοῦλες, κλπ.

ΘΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΗ ΣΕ 25 ΧΙΛΙΑΔΑΣ ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ!!
ΦΡΟΝΤΙΣΤΕ ΝΑ ΤΟ ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ ΕΓΚΑΙΡΟΣ
ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧΜΑΣ 25